

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσπληρωτέα

10 Ὀδὸς Προαστίου, ἀρ. 10

Καρόλου Μερουθέλλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦλ — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

Ἐν Ἀθῆναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Δι' ἀποστολῆς ἀποστέλλονται ἀπ' ἐπιπέρας εἰς Ἀθῆνας διὰ γραμματοσήμου, καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

Λίγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔλκει ἐν τῇ 30^ῃ παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΘΕΛΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Πνοὴ ὑγροῦ ἀνέμου ἐπληξε τὸ πρόσωπόν της, διὰ νὰ δροισιθῇ δέ, φλεγομένη ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς προσδοκίας, ἀπεκόμψωσε τὴν ἐσθῆτά της, ἀνέπνευσεν ἐπὶ στιγμὴν βαθέως καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς τὸ ἐπανωφόριον καὶ ἐκ φιλαρρεσκείας καὶ ἵνα προφυλαχθῇ ἀπὸ τοῦ ψύχους.
Ὁ φύλαξ κύων ἔλειχε τὰς χεῖρας αὐτῆς καὶ ἐπιμόνως τὴν ἠκολούθει μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ κήπου. Εἰς μάτην ἡ Ἀγνή ἐζήτησε νὰ τον ἀπομακρύνῃ. Ἐκράτησε τότε αὐτὸν πλησίον της ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου.
Ἀνύψου ἤδη τὴν κεφαλὴν γρυλλίζων, ὡς εἰ προησθάνετο τὴν προσπέλασιν ξένου.
Πέραν τῶν κήπων, οἴτινες κατέχουσιν εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς ἀρκούντως εὐρύν

χωρὸν, ὑπάρχουσι τάφροι πλήρεις ὕδατος ἀρκούντως βαθεῖς, ἀποτελοῦντες οὕτω σπουδαίαν προάσπισιν. Πρὸς δὲ τὸ μέρος τῆς ἐπαύλεως ἡ προάσπισις αὕτη συμπληροῦται ὑπὸ εὐρέος τοίχου, ὀλίγον ὑψηλοῦ, ἀληθοῦς προμαχώνος θεμελιωμένου ἐν τοῖς ὕδασι.

Εἰς τὴν ἐξέχουσαν τοῦ τοίχου, ἐκείνου γωνίαν, πλησίον τῆς ἐπὶ τῶν τάφρων ξυλίνης γεφύρας ὑπῆρχε καὶ φαίνεται ἐτι εἶδος χαμηλοῦ πύργου, στενοῦ, οὐτινος αἱ ἐπάλλεξις ἡμικρηπιωμένοι δεσπάζουσι τοῦ ὅλου τοίχου.

Ὁ πύργος οὗτος ἐχρησίμευε κατὰ τοὺς προγενεστέρους χρόνους ὡς φυλακεῖον ἐν περιπτώσει πολέμου πρὸς τοὺς πέριξ αὐθέντας. Εἰς αὐτὸν ἀνέρχεται τις διὰ κλίμακος στενῆς λελαξευμένης ἐν τῷ βράχῳ.

Πρὸ πολλοῦ ὅμως ἄλλος ἦν ὁ προορισμὸς αὐτοῦ. Τὸ κατώτερον μέρος ἦν πληρὲς ἀχύρου.

Ἡ Ἀγνή ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ πύργου ἐκείνου μετὰ τοῦ ὄχληροῦ αὐτῆς συντρόφου καὶ ἀνέμεινε.

Ὁ ἐνωμοτάρχης εἶχεν ἤδη διατρέξει μετὰ τοῦ ἵππου του ἀρκούντως μακρὰν ἀπόστασιν, ὅτε ἐσκέφθη νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ ὀπόθεν ἀνεχώρησεν.

Ἀναμφιβόλως δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ τοὺς Κερανδάλ ἐκτεθειμένους εἰς κίνδυνον μυστηριώδη, ὃν ἠδύνατο ν' ἀποσοβήσῃ διὰ μιᾶς λέξεως.

Πλησίον τοῦ χωρίου ἐμιμήθη τὸν δ' Ἐστρέλ, προσέδρασε εἰς τι δένδρον τὸν ἵππον του καὶ ἐπορεύθη πεζῇ πρὸς τὴν ἔπαυλιν.

Φθὰς ὑπὸ τὰ παράθυρα ἐκείνης, ἦν ἐθεώρει μνηστὴν του, ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὑελωμάτων δράκα ἄμμου καὶ ἐκάλεσεν:

— Ἀγνή!
Οὐδεὶς ἀπήντησεν αὐτῷ.
Ἐκάλεσεν ἐκ νέου.
Ἡ αὐτὴ σιγὴ.
Ἦλπιζεν, ὅτι τέλος θὰ ἠννόουν αὐτὸν καὶ θὰ ἔβλεπε φῶς εἰς τὸ παράθυρον.
Ματαίᾳ ἐλπίς!
Ἐνῶ ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ ἤκουσεν ἐ-

λαφρὸν κρότον βημάτων. Ἐπλησίαζέ τις, ὑλακαὶ δὲ κυνός, κωλυόμεναι ὑπὸ θωπειῶν φρονίμου χειρός, ἠκούσθησαν μακρόθεν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐπαύλεως.

Ὁ ἄνθρωπος ἐφάνη τέλος καὶ, ἀφοῦ εἶδε τὰ παράθυρα τῆς Ἀγνῆς ἐν τῷ σκότει, ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ τετραγώνου, ὅπερ ἀποτελοῦσιν οἱ τοῖχοι μετὰ τῶν τάφρων.

Ὁ Μισὸ ἀνησυχῶν ἠκολούθησεν αὐτὸν ἕκ τινος ἀποστάσεως ἀκροποδητεῖ βαδίζων.

Ὅτε ὁ ἀγνωστος ἔφθασεν εἰς τὴν ξυλίνην γέφυραν εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ καὶ φθὰς εἰς τὸν πυλῶνα ἤκουσε φωνὴν τρέμουσαν, ἣτις ἔλεγεν αὐτῷ.

— Εἶσαι σύ, Ροβέρτε;
— Ναι.
— Εἴσελθε.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἠσθάνετο τρεμούσας τὰς κνήμας αὐτοῦ.

Εἰς τὴν θύραν, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἀνεγνώρισε τὴν Ἀγνήν.

Βιαία ὀργὴ ἐπλήρωσε τὰ εὐρέα αὐτοῦ στήθη.

Πῶς! ἡ κόρη ἐκείνη, ἣτις ὑπεδέχτο μειδιώσα σχεδὸν θωπεύουσα αὐτόν, ἦν ἐθεώρει ἐρώσαν αὐτοῦ, ὡς αὐτὸς ἤρατο ἐκείνης; ἡ κόρη ἐκείνη, ἣτις διήγειρεν ἐν αὐτῷ διαπύρους πόθους; ἡ κόρη ἐκείνη, ἦν ἐθεώρει σύζυγόν του, ἠπάτα αὐτόν!

Εἶχεν ἐραστήν!
Ἐνέπαιζεν αὐτόν, τὸν Μισό!
Βεβαίως τοῦτο ἦτο πολὺ δι' αὐτόν.
Εἶχε λοιπὸν δίκαιον ὁ κύρ Λεσιγίδου λέγων αὐτῷ νὰ δυσπιστῇ πρὸς μίαν Κερανδάλ!

Μία Κερανδάλ! δηλαδὴ, κατὰ τὸν δικαστικὸν κλητῆρα, μίγμα πάντων τῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῶν κακῶν ἐνοστικῶν καὶ ἔξεων.

Ἡ Κερανδάλ ἐνέπαιζεν αὐτὸν οἰκτρῶς, ἠδύνατο ὅμως νὰ τὴν τιμωρήσῃ. Θὰ ἔβλεπον τὴν ἐπαύριον κατὰ τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλβέν. Ὁ κύρ Λεσιγίδου εἶχε τὸ σχέδιόν του, αὐτὸς δὲ δὲν θὰ τὸν ἠμπόδιζε νὰ το ἐκτελέσῃ. Τὸναντίον, θὰ ἐβοήθει αὐτόν.

Βεβαίως ἡγάπα τὴν Ἀγνὴν, δὲν ἦτο ὁμῶς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἰσχυαίνουσιν ἐκ τοιοῦτου πάθους, ὁ δὲ δικαστικὸς κλητὴρ θὰ παρεῖχεν αὐτῷ τὰ μέσα νὰ λησμονήσῃ τὸν ἔρωτά του.

Ἄλλως τε, ἂν ὁ ἔρωτος ἦναι εὐχαρίστησις, ἢ ἀσφαλής, ἢ ταχεῖα, ἢ πλήρης ἐκδίκησις εἶναι ἐπίσης εὐχαρίστησις, ἢ δὲ φιλοδοξία ἔχει τι τὸ ἐλκῦον.

Ὁὐχ ἦττον δὲν ἀποφοσιρίζει τις νὰ καταστρέψῃ μίαν νεάνίδα ὡς τὴν Ἀγνὴν, χωρὶς νὰ σπαραχθῇ ἢ καρδία του, ὁ δὲ Μισὸς ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ προσεκτικὸς ὅπισθεν συστάδος ἰτεῶν, βλέπων τὸν μικρὸν πύργον, ἐφ' οὗ εὐρίσκοντο οἱ δύο ἐρασταί.

Ἀπὸ τῆς θέσεώς του ἐκείνης ἔβλεπε τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ δὲν διέκρινε μὲν τοὺς λόγους των, ἤκουεν ὁμῶς τὸν ψίθυρον τῆς συνδιαλέξεως αὐτῶν.

Ὁ δ' Ἐστρέλ εἶχεν ὄντως ἀνέλθει μετὰ τῆς Ἀγνῆς ἐπὶ τοῦ πύργου ἐκείνου.

Καὶ ἰδοὺ διατί :

Ὁ τολμητικὸς ἀξιωματικὸς δυσηρεστήθη ἰδὼν τὴν μέλλουσαν καὶ προσωρινὴν ἐρωμένην του ἐν συνοδίᾳ τοῦ κυνός.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἀστεϊζομένη εἶχεν εἶπει αὐτῷ, ὅτι τὸ Πενοὲ φρουρεῖται ὑπὸ φυλάκων, τοῦτο ὁμῶς λέγουσα ἠννοεῖ τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἀγνῆς. Ἄλλ' ὁ λοχαγὸς οὐδαμῶς ἐδίσταζε νὰ παλαίσῃ πρὸς ἀνδρας. Διὰ τὸν κύνα ὁμῶς ἐκείνον, δὲν ἢ Ἀγνὴ ἐκράτει ἀπὸ τοῦ περιλαϊμίου, διέφερε πολὺ τὸ πρᾶγμα.

Ὁ κύων τοῦ Πενοὲ ἦν ἀγριὸς καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ συγκρατῇ αὐτὸν ἢ νεανίς.

Ὁ ἀξιωματικὸς παρετήρει ἀνησυχῶς αὐτόν. Ἡ Ἀγνὴ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ κύων ἐκεῖνος ἐφύλασσε τὴν νύκτα τὴν ἔπαυλιν ὅτι ἠδύνατο νὰ προσδέσῃ αὐτόν, ἐν τοιαύτῃ ὁμῶς περιπτώσει θὰ ἐπροξένοι πολὺν θόρυβον διὰ τῶν ὑλακῶν του. Διεβεβαίον ἐν τούτοις τὸν δ' Ἐστρέλ ὅτι οὐδένα ἐξ αὐτοῦ διέτρεχε κίνδυνον.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη ἐδικαιολογεῖτο, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐννοοῦσα ἐκ τῆς ψυχρότητος τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς, ὅτι οὗτος ὑπώπτευσεν αὐτὴν ἐνδομύχως δι' ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης.

Μετὰ κόπου πολλοῦ κατόρθωσε ν' ἀπομοκρυνθῇ ὁ ἐπίφοβος κύων, βαθμηδὸν δ' ὁ λοχαγὸς ἐλησμόνησε τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο καὶ καθεσθεις ἐπὶ ἀθροίσματος λίθων ἔσυρε τὴν Ἀγνὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Ἐκεῖ ἤρξατο διαβεβαιῶν τὴν νεάνίδα περὶ τοῦ θερμοῦ ἔρωτός του καὶ ψιθυρίζων εἰς τὸ οὖς αὐτῆς κοινὰς πᾶσι τοῖς ἐρασταῖς ἐρωτικὰς ἐκφράσεις.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπόν; ὑπέλαβεν ἡ Ἀγνὴ.

— Ἄν σ' ἀγαπῶ! Ποῦ εἶναι ὁ ἀθλιὸς καὶ ἀναίσθητος, ὅστις θὰ διήρχετο πλησίον σου χωρὶς νὰ θαμβωθῇ ὑπὸ τῆς ἀπαραιμίλλου καλλονῆς σου; Ἄλλ' ἡ θέσις σου δὲν εἶναι εἰς τὸ ἀγριὸν αὐτὸ χωρίον, εἰς τὴν ἀθλίαν αὐτὴν ὀπήν. Ἐπλάσθης διὰ νὰ λάμπῃς ἐν μέσῳ τῆς πολυτελείας, μὲ μαλθακοὺς τάπητας ὑπὸ τοὺς πόδας

σου, μὲ μεταξίνας ἐσθῆτας καὶ τρίχαπτα, μὲ ἀδάμαντας εἰς τὰ μικρὰ ὠτά σου.

— Εἴμεθα τόσο πτωχοί, ἔλεγεν ἡ νεανίς.

— Μήπως δὲν ἔχεις τὸν σπανιώτερον πλοῦτον, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἔχῃ γυνή; Μὲ καλλονὴν, ἀνάστημα, μορφήν, ὑγείαν ὡς τὴν ἰδικὴν σου, τί ἔχει νὰ ἐπιθυμήσῃ τις πλειότερον;

Ἡ Ἀγνὴ παρετήρησεν αὐτῷ ὅτι μὲ τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα δὲν νυμφεύεται μία νεανίς, ὅτι χρειάζεται προῖξ, ὅτι ἐπομένως ὄφειλεν ἐπὶ τούτου ν' ἀπωλέσῃ πᾶσαν ἐλπίδα.

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἐγέλασεν.

Ὁ γάμος! Μήπως ἦν ἀνάγκη γάμου! Ἀνθρώπινος νόμος! Ὁ ἔρωτος εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ἀνέπτυξεν αὐτῇ τὴν θεωρίαν του μὲ τὰς τρυφερώτερας ἐκφράσεις.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ ἵνα διέλθῃ τὰς ὥρας ἐν αἰσθηματικαῖς διαβεβαιώσεσιν, ἐζήτει διὰ τοῦ βλέμματος μέρος τι, εἰς ὃ θὰ ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας τοὺς σκοπούς του, διετέλει δ' ἐν ἀμηχανίᾳ μὴ εὐρίσκων τοιοῦτο, ὅτε ἤκουσε κάτωθεν τοῦ πύργου θόρυβον προστριβομένων ἀχύρων. Τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα τις.

Προφανῶς ἦτο ὁ κύων ὁ προξενῶν τὸν θόρυβον ἐκεῖνον, καὶ ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου.

Ἄλλ' ἐνῷ ἔκυπτε πρὸς τὴν στενὴν κλίμακα, δι' ἧς εἶχεν ἀνέλθει, ἤτοιμάζετο δὲ νὰ κατέλθῃ, εὐρέθη αἰφνης ἐναντι ἀνδρὸς μετρίου ἀναστήματος, εὐρώστου.

Ὅπισθοδρόμησεν ἐκπληκτος, ἢ δὲ Ἀγνὴ ἀφήκε κραυγὴν καλύψασα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Μὴ φοβῆσαι, ἀδελφοῦλά μου, εἶπεν ὁ ἀνὴρ· εἶμαι ἐγὼ ὁ Ἰάκωβος.

Καὶ ἡσύχως προσέθηκε :

— Πρὸ ὀλίγου ἔπρεπε νὰ φοβῆσαι· τώρα εἶμαι ἐδῶ.

Ὁ δ' Ἐστρέλ, ἤρεμος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ διαζώματος καὶ ἀνέμενεν.

Ὁ Κερανδάλ ἴστατο ἐνώπιον αὐτοῦ εἰς δύο βημάτων ἀπόστασιν.

— Ἄ! εἶπεν ὀμιλῶν χαμηλοφώνως, εἶσαι σύ, ὁ λαμπρὸς ἀξιωματικὸς, ὁ ὠρατὸς ἰππότης, ποῦ ἔρχεσαι ἐδῶ ν' ἀπατήσης μίαν κόρην; Ἐχεις ἀδικον, μὰ τὸν Θεόν; Ὅχι, πῶς τοῦτο εἶναι δύσκολον.

Ὡ! ὄχι. Ἐνα κορίτσι ὡς τὴν Ἀγνὴν εὐκολα θαμβώνεται! Εἶναι νέα. Ἡ ὑγεία της εἶναι λαμπρά· ἀναπνέει καθαρὸν ἀέρα, δὲν πεινᾷ καὶ οἱ ἀδελφοί της τὴν περιποιούνται. Εἶναι τὸ καμάρι τῆς οἰκογενείας. Μὰ εἶναι ἀπλὴ καὶ πιστεύει εὐκόλως. Ἀρκεῖ νὰ ἀρχίσῃ κἀνεὶς νὰ τῆς λέγῃ ὅτι τὴν λατρεύει, ὅτι θ' ἀποθάνῃ δι' αὐτὴν, ὅτι θὰ πνιγθῇ ἢ θὰ σκοτωθῇ καὶ θὰ πεισθῇ. Ἐπειτα ὁ ὠρατὸς ἐραστὴς θὰ φύγῃ εὐχαριστημένος καὶ θ' ἀρχίσῃ τὰ αὐτὰ μὲ κάμμιναν ἄλλην. Δὲν θέλω νὰ χάνω τὸν καιρὸν μου εἰς λόγους μεταξὺ μας, καὶ ἂν τὰ λέγω αὐτὰ, τὰ λέγω ὄχι διὰ σέ, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἀγνὴν. Ἄς ἴδωμεν. Θέλεις νὰ τὴν νυμφεύθῃς; Βλέπεις, ἀδελ-

φοῦλά μου, δὲν ἀποκρίνεται. Τί θέλεις λοιπόν; Νὰ τὴν ἀτιμάσῃς! Καὶ θὰ ἔκαμνε κρότον αὐτὸ εἰς τὸ χωρίον. Οἱ Κερανδάλ! Πολλὰ εἶπον δι' αὐτούς. Αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ μεγαλειότερον.

Καὶ ὁλονὲν περιφερόμενος :

— Ἐνόμισες ὅτι θὰ ἔκαμνες τὸν σκοπόν σου ἤσυχα ἤσυχα; Χωρὶς ἐμπόδιον; Ἀλήθεια;

Ἐπλησίασε τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ἔθηκε τὴν πυγμὴν του ὑπὸ τὸν πώγωνά αὐτοῦ.

— Ἐλα! Δὲν μὲς γνωρίζεις λοιπόν;

Ὁ δ' Ἐστρέλ διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ ἐνώπιον τοῦ ἐξηγριωμένου ἐκείνου ἀνθρώπου. Πλὴν ἐν τῶν πλεονεκτημάτων αὐτοῦ ἦν ἡ ψυχραιμία.

Παρετήρησε περὶ αὐτὸν καὶ οὐδὲν εἶδε μέσον ὑποχωρήσεως.

Ἡ νεανίς ἐντρομος ἐπειράθη νὰ ὑπερασπισθῇ αὐτὸν λέγουσα :

— Ἰάκωβε, τὸν ἀγαπῶ! Ἐγὼ πταίω.

Εἰς τοῦτο ὁ Ἰάκωβος ἠρέκθη ν' ἀπαντήσῃ :

— Καλὰ. Ἄφες μας. Αὐτὴ δὲν εἶναι ὑπόθεσις γυναικῶν.

— Τί σκέπτεσθε νὰ πράξετε, κύριε Κερανδάλ; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ ἀξιωματικὸς λαμβάνων θάρρος. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Τὰ ὄπλα σας;

— Ἐχεις; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Δὲν ἐπίστευα ὅτι θὰ λάβω ἀνάγκην. Αὐτὰ τὰ ζητήματα τῆς τιμῆς λύνονται ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, ἐνώπιον μαρτύρων.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Λοιπόν! Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ περιμένω. Σὲ λυποῦμαι ὁμῶς. Μήπως μὲ νομίζεις ἴσον σου; Ἡμῶν ἀπλοῦς στρατιώτης, ἐνῷ σεῖς εἶσθε ἀξιωματικὸς. Τώρα εἶμαι χωρικός, λαθροθήρας, καὶ σὺ ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν μεγάλον πύργον μὲ κομψὰ ἐνδύματα καὶ στριμένο μουστάκι νὰ ἀτιμάσῃς τὰς γυναῖκάς μας. Εἶσαι εὐγενής, εἶμαι ἀγριός. Δὲν φαντάζεσαι τί θὰ σοῦ κάμω.

— Ὡς μοὶ κάμῃς τόπον νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ δ' Ἐστρέλ.

Καὶ προεχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὰ πρόσω. Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐκινήθη, ὑψωσέν ὁμῶς τὴν χεῖρα ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ λοχαγός, μήπως θέλεις νὰ μὲ φονεύσῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! ἐγρύλλισεν ὁ Ἰάκωβος ὁλονὲν ἐξαγριούμενος.

— Ναι, ὡς τὸν μαρκήσιον δὲ Φοντερόζ, παραδείγματος χάριν, ἐξηκολούθησεν ὁ δ' Ἐστρέλ.

Ἡ Ἀγνὴ ἦν ἔτοιμος νὰ ριφθῇ μεταξὺ αὐτῶν· τοὺς λόγους ὁμῶς τούτους ἀκούσασα ἐφρικίασε καὶ ἔστη. Τὸ αἷμα τῆς φυλῆς της ἀνῆλθεν ἐκ τῆς καρδίας της εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Ἰάκωβε, ἀνέκραξεν, ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ψεύδεται. Εἶναι ἀνάνδρος. Φόνευσέ τον!

— Ἰδοῦ, κύριε, ἕνας κακὸς λόγος, εἶπεν ὁ Κερανδάλ. Ὡς ἔμενα εὐχαριστημένος νὰ σὲ ρίψω ἔξω. Εἶχα ἀδικον. Ὡς βάλω τὸν σκύλον μου νὰ σὲ σπαραξῇ.

Αὐτὸν δὲν θὰ τὸν καταδιώξουν διὰ φόνον.

Τὴν ἀπειλὴν ταύτην ἀκούσας ὁ λοχαγὸς ἐγένετο πελιδνός.

Ἐδῶ, Ρουστὶκ, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ κύων ὑπήκουσε πάραυτα.

Ἄλλ' ἡ Ἀγνή ἐπενέβη λαβοῦσα πάλιν οἶκτον διὰ τὸν δ' Ἐστρέλ.

— Ὅχι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, Ἰάκωβε, σὲ παρακαλῶ. Εἶναι πολὺ φοβερόν. Σὲ ἱκετεύω. Χάριν! Σοὶ εἶπον ὅτι ἐγὼ πταίω.

Καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ.

Ἐκεῖνος ὁμως ἀπώθησεν αὐτὴν μὲ ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμούς και ἤρπασε τὸν κύνα ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου.

— Κύριε, εἶπεν, εὐχαρίστησε αὐτὴν τὴν κόρην. Ἡθέλησες νὰ τὴν καταστρέψης. Αὐτὴ σὲ ἔσωσε. Γονάτισε καὶ ζήτησε συγγνώμην.

Πάλιν φοβερὰ ἐτελεῖτο ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ λοχαγοῦ. Ἐδίσταζεν.

Τέλος προσέκλινεν.

Ἄλλ' ὁ Κεραυνδάλ ἔρριπεν αὐτὸν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἀδελφῆς του.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἐπιτακτικῶς.

— Συγγνώμην, δεσποσύνη, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς τρέμων ἐκ λύσσης.

Καὶ ἐγειρόμενος εἶπε πρὸς τὸν Ἰάκωβον:

— Ὅσον ἀφορᾷ σέ, κύριε, θὰ συνανηθῶμεν.

Ἄλλ' ὁ Κεραυνδάλ ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Ὅταν θέλῃς. Δὲν σὲ φοβοῦμαι, εἶπεν.

Καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν ἀνύψωσεν ὡς παιδίον, παρὰ τὴν ἀντίστασίν του, καὶ ἐξεσφενδόνισεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τείχους εἰς τὰς τάφρους.

Τὸ ὕδωρ ἀνεπήδησεν.

Ἡ Ἀγνή καταβληθεῖσα ἐκ τῆς συγκινησεως, εἶχε πέσει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀδελφοῦ της.

Οὗτος ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς ἐπαύλεως, ἔνθα μετὰ μητρικῆς στοργῆς περιεποιήθη αὐτὴν μέχρις οὗ συνήλθεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔκλαιεν εἶπεν αὐτῇ:

— Μὴ κλαίεις λοιπόν. Μήπως ἀξίζεις τὸν κόπον; Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μόνον τὸν ἑαυτὸν του ἀγαποῦσε καὶ ὄχι ἐσέ. Μὴ ἀνησυχεῖς τὸ μυστικόν σου μόνος ἐγὼ θὰ τὸ εἰξέρω. Αὐτὸς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ τὸ εἴπῃ. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, Ἀγνή μου, καὶ μὴ τὸ σκέπτεσαι πλέον. Μὴ εἴπῃς εἰς κανένα τίποτε. Σὲ ἀγαποῦμε, ἀδελφοῦλα μου, ὅλοι μας.

Ἀμα ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀδελφή του εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ μεταβὰς εἰς τὸν κλῆπον ἠνέωξε τὴν πρὸς τὴν ξυλίνην γέφυραν θύραν.

Ἄλλ' ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ.

Ὁ ἐνωμοτάρχης κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν ἰτεῶν εἶχεν ἀκολουθήσει τὰς περιπετειὰς τῆς σκηνῆς, ἥτις συνέβαιναν εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐπήλθεν ὁ Ἰάκωβος, ὁ Μισὸ ἦν ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ καὶ οὗτος καὶ νὰ διαρρήξῃ τὴν θύραν, διότι τὸ αἷμα ἐκόχλαζεν εἰς τὰς φλέβας του ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ἐπικειμένης ἀτιμώσεως.

Ὁ Ἰάκωβος λοιπὸν ἐπέμβας εἰς τὴν σκηνὴν τῷ ἐφάνη ὡς ἡμίθεος, ἤθελε δὲ ἀσπασθῆ αὐτὸν διὰ τὴν ἐπέμβασίν του.

Ἡ ἐπιφώνησις τῆς Ἀγνῆς:

— Ἰάκωβε, τὸν ἀγαπῶ! ἐψύχρανε σπουδαίως τὸν ἐνθουσιασμόν του.

Ἐπὶ τέλους ἐνεπαίχθη. Κατεχράσθησαν τῆς ἀπλότητος αὐτοῦ.

Οὐδεμίαν λοιπὸν ἠσθάνετο συμπάθειαν διὰ τὰ διαμαχόμενα μέρη.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἦν εὐτυχῆς ἀντίζηλος.

Ἐμίσει αὐτόν.

Οἱ ἄλλοι ἐβακαλίσταν αὐτὸν διὰ ματαιὰς ἐλπίδος καὶ τοὺς ἀπηχθάνετο.

Ὅτε λοιπὸν εἶδε τὸν δ' Ἐστρέλ ριφθέντα εἰς τὴν τάφρον, λίαν βαθεῖαν κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἠσθάνθη, αὐτὸς ὁ Μισὸ, ἠδύπαθη αἰσθησιν ὡς εἰ ἐβυθίσθη εἰς λουτρὸν ροδελαίου.

Ἄλλ' εὐθὺς ὡς ὁ Ἰάκωβος ἀπεμακρύνθη, χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ θύματος του, ἡ φιλανθρωπία ἐξηγέρθη παρὰ τῷ χωροφύλακι.

Ἀφῆκε μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τὸν ἐραστὴν τῆς Ἀγνῆς νὰ παλαίσῃ εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, ἐπειδὴ ὁμως ὁ ταλαίπωρος ζαλισθεὶς ἐκ τῆς πτώσεως ὀλονὲν ἐβυθίζετο χωρὶς νὰ δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν, ἐφώνησεν αὐτῷ μετὰ συμπάθειας καὶ τῷ ἔτεινε μακρὸν ξύλον εὐρισκόμενον ἐκεῖ καὶ χρησιμεῖον διὰ τὴν ἀλειάν.

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἐπωφελήθη τῆς ἀπροδοκῆτου ἐκείνης συνδρομῆς, εἴτα ἐξεπλάγη βλέπων ἐν μέσῳ νυκτὶ εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος χωροφύλακα λαβόντα οἶκτον δι' αὐτόν. Ἠρώτησε λοιπὸν τὸν Μισὸ.

Ἡ ὄρα ἦν κατάλληλος δι' ἐκμυστηρεῖσεις.

Οἱ δύο ἀντίζηλοι διηγήθησαν τὴν ἱστορίαν αὐτῶν μυκτηρίζοντες ἐνδομύχως ὁ μὲν τὸν δέ, ἀλλὰ διεγειρόμενοι ἀμφοτέροι εἰς ἐκδίκησιν.

Ὁ λοχαγὸς ἦν κατὰ βρεκτος, ἀπήλασσε δὲ τὴν κόμην του ἐκ τῆς στεφάνης τῶν ὑδροβίων χόρτων, ἄτινα ἐκόσμουσαν αὐτὴν. Εἶπε τῷ χωροφύλακι τοὺς λόγους, οὗς οὗτος εἶχεν ἀκούσει: Φόνευσόν με ὡς τὸν μαρκήσιον δὲ Φοντερόζ! Διηγήθη αὐτῷ τὴν εἰς τὸ σύνταγμα διαδοθεῖσαν φήμην περὶ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς Καικιλίας, τὴν ἀνάκρισιν, ἥτις ἐπὶ τούτου ἐγένετο, καὶ ἦν ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀνατολικοῦ στρατοῦ διέκοψεν. Ἐνεπιστεῦθη αὐτῷ ὅτι ἔγραψεν εἰς τινὰ ἀνώτερον ἀξιωματικὸν φίλον του διὰ νὰ τῷ πέμψῃ ἀντίγραφον τῆς δικογραφίας ἐκείνης.

Ἀπ' ἐτέρου ὁ Μισὸ ἀνεκοίνωσε τῷ λοχαγῷ τὰ σχέδια τοῦ κύρ Λεσγιδού, τὰς ὑπονοίας αὐτοῦ καὶ τὰς μυστηριώδεις περιστασεις, αἵτινες προηγήθησαν τῆς ἐξωφλήσεως τοῦ χρέους τῶν Κεραυνδάλ τὴν παρουσίαν εἰς Ἐλβὲν νέας ξένης ὠραιοτάτης, ἥτις μεγάλως θὰ συνετέλει εἰς τὴν

ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος.

Ἡ ἐπαύριον ἦν ἡμέρα ἑορτῆς, τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλβέν, ὁ δὲ Λεσγιδού εἶχε παρασκευάσει τὰ πράγματα οὕτως, ὥστε νὰ γνωσθῶσι λεπτομερῶς τὰ πάντα.

Ὁ ἐνωμοτάρχης οὐδὲν ἀπέκρυψεν.

— Ἐως τότε, εἶπεν, ἡγάπα ἐμμανῶς τὴν Ἀγνήν, τὴν ὁποῖαν ἐσκόπει νὰ νυμφευθῆ, αὐτὴν, ἥτις εἶδεν τὴν νύκτα συνεντεύξεις εἰς τοὺς ἐραστὰς της. Ἦδη ὁμως καθίστατο καθαρῶς καὶ ἀπλῶς χωροφύλαξ, ἀκαμπτος φρουρὸς τῆς δημοσίας τάξεως.

Ὡδήγησε τὸν ἀτυχῆ λοχαγὸν τρέμοντα ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ ψύχους μέχρι τοῦ ἵππου του, ἐβοήθησεν αὐτόν νὰ ἱππεύσῃ καὶ εἶδεν αὐτόν φεύγοντα πρὸς τὸ Σαίν-Ζιλδάς.

Αὐτὸς ἐπανήλθεν εἰς ὁ μέρος εἶχεν ἀφήσει τὸν ἵππον του καὶ ἱππεύσας ἀπήλθε πρὸς τὸν στρατῶνά του ἔνθα ἔφθασε περὶ τὸ λυκαυγές, ἵνα φύγῃ πάλιν μετὰ τινὰς ὄρας.

Οἱ Κεραυνδάλ εἶχον δύο ἔτι φοβεροὺς ἐχθροὺς, ὁ δὲ κύρ Λεσγιδού βοηθούς, οὗς δὲν ἐπεριμενε.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

[Ἐπιτετα συνέχεια].

* K

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Γάλλος ταχυδρόμος ἠκολούθησαν τοὺς φιλόφρονας ὑπηρετάς, οἵτινες φέροντες λαμπάδας ἐφώτιζον αὐτοὺς τὴν ὁδόν. Μόλις ὁμως ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Βουόζου ἠκούσθη λέγουσα:

— Κύριε ἱππότα;

— Τί προστάζετε; ... εἶπεν ὁ Ρογῆρος ἐπανελθών.

— Κύριε ἱππότα, γνωρίζετε τὰ χρυσα φλωρίνια;

Ὁ Ρογῆρος ἐρυθρίασας ἀπήντησεν:

— Ὅχι.

Ὁ Βουόζος ἐμειδίασεν ἑξαγαγὼν δὲ βλακάντιον εἶπεν:

— Εἶναι μεγάλη ἐντροπὴ δι' ἱππότην, ὡς εἴσθε σεις, νὰ μὴ γνωρίζῃ τὰ φλωρίνια, τὰ ὁποῖα εἶναι τὸ ὠραιότερον νόμισμα ἀπὸ ὅσα κόπτονται εἰς ὅλην τὴν χριστιανωσύνην. Μερικοὶ προτιμῶσι τὰ ἀργουστάρια τοῦ Φρειδερίκου καὶ τὰ νορμανδικὰ μὲ τὸ καίκι, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ προτιμῶ πάντοτε τὰ εὐμορφα χρυσα φλωρίνια, ὅπου κόβονται εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Παρατηρήσατε ἐδῶ, προσέθετο, ἑξαγαγὼν

ἐν ἐκ τοῦ βαλκαντίου καὶ δεικνύον αὐτὸ εἰς τὸν Ρογήρον. Βλέπετε; ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, τὸ κρῖνον· ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής... ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ χαρίεσσα παροιμία: «Φίλοι εἶναι ὅσοι ἔχουν τὸν ἅγιον καθισμένον καὶ τὸ χρυσὸν κρῖνον. Εἶναι τῶρα δώδεκα χρόνοι, ἀφοῦ ἤρχισαν νὰ τὰ κόπτουν οἱ φλωρεντινοὶ ἔμποροι. Τὸ χρυσάφι εἶναι τῶν εἰκοσιτεσσάρων. Κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἔχει εἰκοσι σολδία, καὶ ἐξ ἑξήκοντος μίαν οὐγκίαν... Θέλετε νὰ μοῦ κάμετε μίαν χάριν, γενναίε ἱππότη;»

— Ποίαν;

— Αὐριον, εἰς τὸ στρατόπεδον, θὰ ἰδῆτε νὰ δώσουν μερικὰ εἰς ἕνα ταχυδρόμον νὰ μοῦ τὰ φέρῃ. Εἶναι δῶρον, ὅπου θέλει νὰ μοῦ κάμῃ ἡ ἐνάρετος κόμησσα Βεατρίκη, καὶ τὸ ὅποσον δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀρνηθῶ. Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ φροντίσετε νὰ ἦναι ἀκριβῶς ὀκτὼ χιλιάδες· ἂν ἦναι περισσότερα, δὲν λέγετε τίποτε... ἂν ὅμως εἶναι ὀλιγώτερα, εἰδοποιήσατε τὴν κόμησσαν διὰ τὴν ἔλλειψιν ταύτην. Μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ τὸ πράξετε;

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Εὐχαριστῶ, ἱππότη.

— Ἰδοὺ ψυχὴ, δυναμένη ν' ἀποτελέσῃ ἕν ζευγὸς μετὰ τῆς τοῦ Γάνου...¹ ἐσκέφθη ἀποσυρόμενος ὁ Ρογήρος, καὶ ἐγώ; ...

Ὁ Μορφεὺς δὲν ἔκλεισε κατὰ τὴν νόκτα ἐκείνην τὰ βεβαρημένα τοῦ νέου βλέφαρα.

— Καλὴ ἡμέρα, γενναίε ἐξάδελφε! εἶπεν ἡ κόμησσα Βεατρίκη, ἥτις ἐξερχομένη τοῦ κοιτῶνός της εἶχε συναντήσῃ τὸν κόμητα Γουίδον τοῦ Μομφόρτ.

Ἡ κόμησσα ἐβάδιζε κατεσπυσμένως, καὶ ἡ περιβολὴ αὐτῆς δὲν ἦτο ἐν τάξει, ὡς ἤρμοζεν εἰς δέσποιναν τοιαύτης περιωπῆς· αἱ θαλαμηπόλοι της ἔτρεχον ὀπισθὲν της, τακτοποιούσαι, ἵς τὰ πεταχτά, ἡ μὲν τὸν πέπλον αὐτῆς, ἡ δὲ τὴν ζώνην, ἡ δὲ ἄλλο τι.

— Δέσποινα! εἶθε ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ εἰς ὑμᾶς πᾶν ὅ, τι ποθεῖτε. Ἀλλὰ τί σὰς ταράττει καὶ ἠγέρθητε τόσο κατεσπυσμένως;

— Ἐξάδελφε, ἔφθασεν ὁ ταχυδρόμος;

— Δέσποινα, δὲν ἐφάνη ἀκόμη.

— Μὴ μὰς προδίδη ὁ Δουέρας; Μὴν εὕρισκῃ μικρὰν τὴν ἀμοιβὴν; Ἐξάδελφε, πέμψατε ἀνθρώπους νὰ μάθωσι τί συνέβη. Ὑποσχέθητε διπλάσιαν ἀμοιβὴν εἰς τὸν ἀθλιον ἐκεῖνον, διὰ νὰ μὰς ἀφίση νὰ περάσωμεν. Ὁ Πελαγιστῖνος δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ μὰς προσβάλλῃ ἀπὸ τῶν νώτων. Ἄν τοῦτο συμβῇ, εἴμεθα χαμένοι... Σπεύσατε, γενναίε ἐξάδελφε... σπεύσατε.

— Δέσποινα, περιμένομεν.

— Ἄ! Γουίδε, Γουίδε... αὐτὴ ἡ βραδύτης θὰ μὰς καταστρέψῃ. Τί φοβεῖσθε;

— Ἐγὼ τί φοβοῦμαι; Ἄν ὁ Κάρολος

δὲν μοῦ ἔλεγε: — Φέρε μου, ὅπως δῆποτε, τὸν στρατὸν αὐτὸν ἀβλαβῆ, καὶ δὲν ἔθετεν εἰς τὸ πλευρόν μου τοὺς γυναικίους φόβους. θὰ εἶχον διώξῃ τὸν Δουέραν καὶ διαβῇ τὸν Ὀλλιον. Ἐσυνειθισσάμεθα νὰ σκορπίζω τοὺς ἐχθροὺς διὰ τῶν ὀπλων, ἀλλὰ δὲν ἔμαθον καὶ νὰ διώκω αὐτοὺς διὰ τοῦ χρυσοῦ. Καὶ ὅμως, ἀφοῦ ὁ ἐκλαμπρότατος Κάρολος ἠθέλησε νὰ μὲ θέσῃ εἰς ταύτην τὴν ὁδόν, ἡ ὁποία εἶναι πλήρης κινδύνων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τιμῆς, πρέπει νὰ φροντίζω διὰ τὰ χρήματά του, διότι ἂν διπλασιάσωμεν τὴν ἀμοιβὴν εἰς τὸν Βουόζον, δὲν θὰ μὰς φθάσουν νὰ πληρώσωμεν τὸν στρατὸν ἕως εἰς τὴν Ρώμην.

Ἡ κόμησσα ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, καὶ Κύριος οἶδε ποῦ θὰ κατέληγον οἱ λόγοι, ἂν μὴ τις τῶν ὑπηρετῶν της, εἰσελθὼν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀνήγγελλεν ὅτι ἐφαίνετο ὁ ταχυδρόμος ἐρχόμενος μεθ' ἑτέρου τινὸς ἱππέως.

— Εὐχαριστῶ, Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα, δραμοῦσα εἰς τὸ παράθυρον, ἐκεῖνος εἶναι, ἀναμφιβόλως... ἔλθετε, ἐξάδελφε, νὰ ἰδῆτε... ἀλλὰ τί; ... τὰ ἀλογάτους ἐμούλωσαν καὶ ἔρχονται μιάμια... Φαίνεται, κόμη, ὅτι τὴν ναυρότητα σὰς μετεδώκατε καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κτήνη τοῦ στρατοῦ... Φροντίσατε νὰ διδῆτε ἄλλοτε εἰς τοὺς ταχυδρόμους τοὺς καλλιτέρευτους ἵππους τοῦ στρατοπέδου... Εἰπέτε μοι, κόμη, ἐντὸς πόσων ἡμερῶν θὰ ἦμεθα εἰς Ρώμην;

— Κόμησσα, μὴ χαίρεσθε τόσο πολὺ διὰ τὴν καλὴν τύχην, ἂν δὲν θέλετε νὰ λυπηθῆτε ὑπὲρ τὸ πρέπον διὰ τὴν κακίαν. Δὲν εἰξεύρετε τί μὰς φέρει ὁ ταχυδρόμος.

— ὦ! ἡ καρδία μου προλέγει καλὰ, καὶ οὐδέποτε ἄχρι τοῦδε μὲ ἠπάτησεν. Ἀλλὰ, ἰδοὺ αὐτὸς ὁ ἀνυπόφορος σαρκαστικὸς γέλως σὰς. Τί θέλετε, ἐξάδελφε; Οὕτως ἐπλάσθη... Νὰ μὲν ἀπαθῆς καὶ εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὴν λύπην εἶναι ἀδύνατον. Τί δύνασθε νὰ εἰπῆτε περὶ ἐμοῦ; ... Ἡ κόμησσα γελᾷ, ὅταν ἡ τύχη ἦναι εὐνοϊκὴ εἰς αὐτὴν... καὶ κλαίει, ὅταν ἦναι ἐναντία... Ἀλλὰ καὶ σεῖς δὲν πράττετε ἐνδομύχως τὸ αὐτό; ... Καὶ δι' αὐτὸ τὸ μικρὸν κάλυμμα, δι' αὐτὴν τὴν μικρὰν προσπάθειαν, τὴν ὁποίαν καταβάλλετε νὰ κρύπτεσθε, καυχᾶσθε τόσο; ... ὦ! ἄφετε τὰ δάκρυα νὰ ρέωσιν, ὅταν θέλου... καὶ γελᾶτε, ὅταν σὰς ἔλθῃ ὄρεξις νὰ γελᾶσθε. Μήπως, ἂν λυποῦμαι διὰ τὰς δυστυχίας, ἀποθαρρύνωμαι; ... Μήπως δὲν προσπαθῶ, παντὶ σθένει, νὰ τὰς ὑπερικήσω;

— Κόμησσα, ὁ συνοδεύων τὸν ἡμέτερον ταχυδρόμον εἶναι ἱππότης. Δὲν εἶναι καλὸν νὰ ἐπιμεληθῆτε ὀλίγον τὴν κόμησιν σὰς;

— Κόμη τοῦ Μομφόρτ, σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ φροντίζετε δι' ἐμὲ περισσότερο, ἀφ' ὅ, τι φροντίζω ἐγὼ αὐτή... (εἶπεν ἡ Βεατρίκη, δυσθύμως. Εἶτα παρατηρήσασα καὶ πεισθεῖσα ὅτι ὁ ἱματισμὸς αὐτῆς ἦτο ἀκατάλληλος, ἠρθῆρας καὶ προσέθετο): — Γενναίε ἐξάδελφε, βλέπω

ὅτι, ὅταν ἀποβάλλετε τὴν στρατιωτικὴν σας τραχύτητα, θὰ γίνετε καλοῦτσικος οἰκονόμος τῆς αὐστηροτέρας ὑπερτριαικοντούτιδος δεσποινῆς.

Εἶτα, αὐτὴ ἐκείνη ἡ φιλοδοξία, ἥτις εἶχε φέρῃ αὐτὴν ἐκεῖ τόσο ἀτημελήτως ἐνδεδυμένην, τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐξέλθῃ ὅπως περιποιηθῇ τὴν κόμησιν της, διότι ἡ μακρία τῶν κοσμημάτων, ἂν εἰς ὀλιγίστας τῶν γυναικῶν δὲν ἦναι τὸ πρῶτον τῶν παθῶν, εἶναι ὅμως τὸ δεύτερον.

Ὅτε ἡ κόμησσα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀβουσαν, ὁ ταχυδρόμος μετὰ τοῦ Ρογήρου εἰσῆρχοντο διὰ ἑτέρας θύρας. Ὁ ταχυδρόμος γονυπετήσας εἶπεν ὅτι τὴν ἀπάντησιν ἔφερον ὁ συνοδοιπόρος του.

Ἡ κόμησσα ἀνήγειρεν αὐτὸν ἐπιχαρίτως, καὶ τὸν ἀπέλυσε μετὰ τῆς συνήθους ὑποσχέσεως ὅτι θὰ τὸν ἐνθυμεῖτο.

Τότε ὁ Ρογήρος, χαιρετίσας ἐλαφρῶς τὴν δέσποιναν, ἐνεχείρισεν αὐτῇ τὰς ἐπιστολάς.

Ἐκείνη δέ, μὴ γινώσκουσα ἀνάγνωσιν, ἔτεινεν αὐτὰς μειδιδῶσα πρὸς τὸν κόμητα, πρὸς δὲν ταυτοχρόνως εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Γρήγορα, κόμη, διότι ἀνυπομονῶ νὰ μάθω τί περιέχουν.

Ὁ Μομφόρτ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ. Ἀλλὰ δὲν εἶχε φθάσῃ ἔτι εἰς τὸ μέσον καὶ ἡ κόμησσα δις καὶ τρίς διέκοψεν αὐτὸν ἐρωτῶσα:

— Ἐ! τί λέγει; .. τί νέα;

— Ἀλλὰ, δέσποινα, εἶπεν ἀνυπομονήσας ὁ κόμης, ἂν δὲν μὲ ἀφίσετε νὰ ἀναγνώσω δὲν θὰ ἦμαι εἰς θέσιν νὰ σὰς εἰπῶ, οὐδὲ καὶ χιλία ἔτη ἂν παρέλθουν.

Ἄλλως τε καὶ αὐτὸς δὲν ἀνεγίνωσκεν ἐλευθέρως καὶ πολλακίς ἐψιθύριζεν:

— Ὅχι μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ τὸ γράψιμόν του εἶναι ἀθλιον· ἂν ἦτο ἐδῶ ὁ ἐφημέριος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνωτάτος νὰ ἀναγινώσκῃ αὐταῖς ταῖς μουντζούραις...

Ἐπὶ τέλους, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ, ἀνέγνω καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ νέαν ἐρώτησιν, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὴν κόμησσαν:

— Ὁ προδότης δέχεται τὴν συμφωνίαν, ἂν καὶ γράφῃ ὅτι, ἐπειδὴ ἐφρόντισε νὰ σὰς ἀποστείλῃ νεαπολιτανόν τινα ἱππότην, ὁ ὁποῖος σὰς φέρει κατὰ τι περισσότερο εὐχάριστον ἀπὸ τὴν διαβάσιν τοῦ Ὀλλίου, δύνασθε νὰ αὐξήσετε τὸ εἰς αὐτὸν ὑποσχεθὲν ποσόν. Σὰς παρακαλεῖ προσέτι, μόλις φθάσετε εἰς Ρώμην, νὰ εὐαρεστηθῆτε ὅπως μεσολαβήσετε καὶ τὸν συμφιλιώσῃ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, καθιστῶσα αὐτὸν κοινωτὸν τῶν ἀφέσεων, τὰς ὁποίας ὑπεσχέθησαν εἰς πάντας τοὺς συμμετέχοντας τῆς κατὰ τοῦ Μαμφρέδθ σταυροφορίας.

— Εἰς τὴν πρώτην αἰτησίαν του, ἀπαντήσατε, κόμη, ὅτι προθύμως θὰ ἐξεδηλοῦμεν τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην μὰς διὰ καλλιτέρου τρόπου, ἀλλὰ αἱ σημερῖναι ἀνάγκαι δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπουσι. Προσθέσατε, ὅτι ἡ ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν μὰς προσφέρει, εἶναι μεγάλη, καὶ ὁ οἶκος τῆς Γαλλίας θεωρεῖ δόξαν του νὰ ἦναι εὐγνώμων... Εἰς τὴν δευτέραν, ἀπαντή-

¹ Γάνος ὁ Μαγαντιανὸς ὑπῆρξε, κατὰ τοὺς ἱπποτικὸς ποιητὰς, ὁ προδότης εἰς τοὺς Σαρακηνούς τῆς Ἰσπανίας, τοὺς Γάλλους Παλαδίνους.

σατε ὅτι δύναται νὰ ἦναι βέβαιος, ὅτι μόλις φθάσωμεν εἰς Ρώμην οὐδὲν θὰ παραλείψωμεν, ὅπως πείσωμεν τὸν Πάπαν Κλήμεντα νὰ εὐλογήσῃ αὐτὸν καὶ πάλιν καὶ νὰ τὸν θεωρῇ ὡς υἱὸν τοῦ. Ἄς ἦναι βέβαιος περὶ τούτου, διότι θὰ φροντίσωμεν ὡς νὰ ἦτο ἀδελφός μας.

— Ἄ! κόμησα... ἡ ἔνωσις τοῦ Βουόζου μετὰ τοῦ διαβόλου εἶναι τόσον ὠραία, ὥστε θὰ ἦτο μεγίστη ἁμαρτία νὰ τὴν διαταραξέτε.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ἡ κόμησα, στραφεῖσα πρὸς τὸν Ρογήρον, εἶπεν αὐτῷ μεθ' ὅλης τῆς γυναικείας χάριτος :

— Γενναίε ἱππότη, ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων μανθάνομεν ὅτι φέρετε χαροποιὰς εἰδήσεις. Εὐαρεστήθητε νὰ ἀνακοινώσητε αὐτάς ἡμῖν, καὶ εἶθε ὁ ἔρωσ, τὸν ὅποιον τρέφει πρὸς ὑμᾶς ἡ δέσποινα τῆς καρδίας σας, νὰ μὴ ἐλαττωθῇ ποτέ.

— Δέσποινα, τὰς εἰδήσεις ταύτας δύνασθε νὰ μάθετε ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν.

Ὁ κόμης τοῦ Μομφόρτ, εἰς τὸν ὅποιον ἐδόθησαν καὶ αἱ νέαι αὐταὶ ἐπιστολαί, ἤρχισε νὰ τὰς ἀναγινώσκῃ μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ βραδύτητος.

Ἄλλὰ, καθ' ὅσον προῦχώρει, ἤρχισε νὰ σπεύδῃ, κινῶν τὴν κεφαλὴν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ καὶ ψιθυρίζων ἀδιακρίτως τὰς λέξεις. Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, ἐγειρας τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπε στενάξας :

— Ὑψίστε Θεέ! Θὰ κατακτῆσωμεν τὴν Ἰταλίαν χωρὶς νὰ πολεμήσωμεν. Ἐνόμιζον ὅτι εἶναι γῆ δόξης...

Ὁ Ρογήρος, ἀκούσας τὴν τοιαύτην ἀναφώνησιν, ἠσχύνθη τοσοῦτον, ὥστε, αἰσθανόμενος πιεζόμενον τὸν ἐγκέφαλόν του, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὅπως μὴ πέσῃ χαμαί.

— Τί λέγετε, κόμη ;

— Αὕτη ἡ γῆ ἀνήκει εἰς ὅποιον θελήσῃ νὰ τὴν κατακτῆσῃ.

— Διατί, κόμη ;

— Διότι ἐν αὐτῇ οἱ προδότες εἶναι περισσότεροι τῶν πιστῶν, καὶ οἱ μεγαλύτεροι βαρόνοι τοῦ Μαμφρέδου μᾶς ἀποκαλοῦσιν ἐλευθερωτάς, κατὰ τὸ σῆνηθεῖς, διότι πορευόμεθα νὰ ἐλευθερώσωμεν αὐτούς ἀπὸ τὸν τύραννον, κατὰ τὸ σῆνηθεῖς, διότι οὕτω καλοῦσι πάντοτε ἐκείνον τὸν ὅποιον θέλουν νὰ προδώσωσι.

— Ἄ! ἐξάδελφε... τόση εἶναι ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπροξενήσατε, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω. Θὰ ἔχω ἐπὶ τέλους τὸ στέμμα! Θὰ ἦμαι καὶ ἐγὼ βασίλισσα! δὲν θὰ μὲ διακρίνουν ἀπὸ τὰς ὑπερψάνους ἀδελφάς μου διὰ σήμεριος αἰσχύνης!... Θὰ δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ ἐγειρώ ἀγερώχως τὴν κεφαλὴν!... Καὶ ἐγὼ ἀκόμη!... ἀλλὰ, κόμη τοῦ Μομφόρτ, φαίνεσθε ἐχθρός μου καὶ λυπεῖσθε διὰ τὴν χαρὰν μου ;

— Δέσποινα, ἠθέλατε νὰ ἀποκτήσετε στέμμα, καὶ θὰ τὸ ἔχετε. Εὐφραίνεσθε διὰ τοῦτο, καὶ ἔχει καλῶς... Ἄλλ' ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ φέρω εἰς πέρας ἔνδοξόν τινα ἐπιχείρησιν, ἢ ν' ἀποθάνω ἐντίμως. Τώρα

βλέπω ὅτι ἐπλανώμην, ἐλπίζων τοιοῦτό τι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, καὶ διὰ τοῦτο λυποῦμαι.

— Γενναία λύπη καὶ ἀξία ὑμῶν, εἶπεν ἡ κόμησα, σφίγγασα τὴν χεῖρα τοῦ Μομφόρτ. Χαρῆτε ὅμως πρὸς χάριν μου, διότι δὲν πρέπει νὰ λυπησθε διὰ πρᾶγμα τὸ ὅποιον μὲ εὐχαριστεῖ.

— Ἄ! ὠραία μου ἐξαδέλφη, ἂν ἤθελον ν' ἀναμιξῶ εἰς τὴν παρούσαν χαρὰν σας πικρὸν τι, τὸ ὅποιον νὰ μὴ δύνασθε νὰ λησμονήσητε, θὰ σᾶς ἔλεγον : Ὁ προδότης, οἰανδήποτε προδοσίαν καὶ ἂν διαπράξῃ, οὐδέποτε μεταβάλλει καρδίαν. Μένει πάντοτε, ὡς θηρίον ἐν τῷ σπηλαίῳ περιμένον τὴν λείαν. Ἡ βασιλεία τοῦ Καρόλου θὰ καταστῇ μισητή, ὡς κατέστη ἡ τοῦ Μαμφρέδου... καὶ τότε ;

— Αἱ παρατηρήσεις ὑμῶν αὐταὶ εἶναι ὡς νὰ ὀμιλῇ τις περὶ θανάτου ἐν συμποσίῳ. Ἡ χαρὰ εἶναι τόσον σπανία, τόσον γλυκεία, ὥστε δὲν ἀξίζει νὰ τὴν ταράσῃ τις μὲ τὰς μελαγχολίας σας. Εἶναι ἀρετὰ πικρὸν νὰ σκέπτεται τις περὶ τῆς συμφορᾶς, ὅταν αὕτη ἔλθῃ. Τώρα ἄς χαίρωμεν, κόμη... τότε δὲ θὰ σκεφθῶμεν... Ἐν τούτοις ὑμεῖς ἱππότη, μάθετε ὅτι οὐδεμίαν εἰδήσιν μᾶλλον εὐχάριστον ταύτης ἠδύνασθε νὰ φέρητε εἰς τὴν κόμησάν Βεατρίκην. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, θὰ ἦσθε μεθ' ἡμῶν. Ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ ἀρνηθῆτε νὰ μὲ χαροποιήτε συχνάκις διὰ τῆς παρουσίας σας... Πρὸς τὸ παρόν, ὄχι διότι νομίζω τοῦτο ἀμοιβήν, ἀλλ' ὡς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης, δέχθητε τὸ περιδέραιον τοῦτο καὶ φέρετε αὐτὸ δι' ἀγάπην μου.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἀνήρτησεν ἰδίᾳ χεῖρὶ πολυτιμωτάτην ἄλλοισιν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Ρογήρου, ὅστις ἀκούσας αὐτὴν ἠχήσασαν ἐπὶ τῆς πανοπλίας του, ἐφρικίασε ψιθυρίσας :

— Τὸ ἐγκλημα ἰδοῦ, συνετελέσθη... ἡ ἀμοιβὴ τῆς προδοσίας ἐδόθη... Ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου ἐτέθη ἡ σφραγὶς τῆς ἀτιμίας, καὶ ἡ αἰωνιότης ἅπασα δὲν ἰσχύει νὰ τὴν ἐξαλείψῃ.

Ὁ Μομφόρτ, ἰδὼν τὴν ὑπέμετρον ἐκείνην χαρὰν τῆς κομῆσσης, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ μειδιάσας εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ :

— Εἶναι μεγάλθυμος γυνή... ἀλλὰ πάντοτε γυνή.

Ἡ Βεατρίκη, ὑπὸ ἄλλων φροντιδῶν κατεχομένη καὶ μηδὲ κἂν προσέξασα, ἂν ἠχάριστησεν αὐτῇ ὁ Ρογήρος, ἢ ὄχι, διέταξε νὰ φέρωσι τὰ χρήματα, καὶ ἀριθμήσασα αὐτὰ παρέδωκεν εἰς τὸν ταχυδρόμον, ὅπως τὰ φέρῃ εἰς τὸν Δουέραν.

Ὁ Μομφόρτ ἐξῆλθεν, ὅπως διατάξῃ τὸν στρατὸν νὰ ἀναλάβῃ τὴν πορείαν του, ἀλλὰ συνετὸς ὢν διέταξε νὰ γίνεταὶ αὕτη κατὰ τρόπον ἐπιτρέποντα τὴν κατὰ πάσης ἀφηνιδίας τοῦ ἐχθροῦ προσβολῆς ἄμυναν.

Ὁ Βουόζος, λαθὼν τὰ χρήματα, ἐκλείσθη ἐν Κρεμώνῃ, διαδόσας ἐντέχνως, ὅτι οἱ Γάλλοι διαβάντες τὸν Σέριον ἐβάδιζον αὐθις διὰ τῆς χώρας τοῦ Μεδιολάνου,

ὅπως ἐκβιάσωσι τὴν δίοδον τῆς Πάρμας.

Οὕτως ὁ στρατὸς τοῦ Καρόλου διέβη ἄνευ ἀντιστάσεως τὸν Ὀλλιον καὶ ἀκολουθήσας τὸν ροῦν αὐτοῦ ἀφίκετο εἰς τὴν χώραν τῆς Μαντούης, ὅπου ὑπεδέξατο αὐτὸν ἐν χαρᾷ Λουδοβίκος ὁ κόμης τοῦ Σάν-Βονιφάτσιο. Ἐκεῖ δὲ ἔμεινε μικρὸν ὅπως ἀναπαυθῆ ἀπὸ τῶν μόχθων, οὓς κατὰ τὴν πορείαν εἶχεν ὑποφέρει.

Ἐκστρατεύσας αὐθις, διῆλθε τὸν Πάδον διὰ γεφύρας, παρασκευασθείσας αὐτῷ ὑπὸ τοῦ μαρκησίου Ὀβίτσου τῆς Ἔσθης, καὶ ἔφθασεν ἄνευ τινὸς ἀπεικταίου εἰς Ρωμάνιαν. Ἐκτοτε δ' ἤρξατο ἡ σειρά τῶν εὐτυχῶν γεγονότων, ἅτινα κατέληξαν εἰς τὴν ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν κατάλυσιν τῆς τοῦ εὐγενοῦς Μαμφρέδου βασιλείας. Λέγεται ὅτι ὁ μαρκησιὸς Ὀβέρτος Πελαβιτσίνος, ὅστις λαθὼν γνῶσιν τῆς ὁδοῦ, ἦν ἠκολούθουν οἱ Γάλλοι, εἶχεν ἐφορμήσῃ ἀμέσως ἀπὸ τῶν παρὰ τὴν Παβίαν θέσεών του, ἀφίκετο εἰς Σογκίτον ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν ἐκεῖθεν διάβασιν τῶν Γάλλων, ὅπου ἰδὼν ὅτι ὁ πεπειραμένος στρατηλάτης Γουίδος τοῦ Μομφόρτ εἶχεν ὀχυρώσῃ τὰς ἀπέναντι ὄχθας τοῦ Ὀλλίου, ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ καταδιώξῃ αὐτὸν καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ δυσθυμίας ἠνώθη μετὰ τοῦ Βουόζου ἐν Κρεμώνῃ.

Οἱ λόγοι, οὓς ἀντήλλαξαν οἱ δύο οὗτοι ἀρχηγοί, ὑπῆρξαν πλήρεις πικρίας. Ἄν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν τὴν φήμην, ὁ Πελαβιτσίνος εἶπεν εἰς τὸν Βουόζον :

— Βουόζε, δὲν θαυμάζω ἂν προσπαθῆς διὰ δολίων λόγων νὰ καλύψῃς τὸ ἐγκλημα σου· ἀφοῦ ἔπραξες τὸ μεγαλύτερον, δύνασαι νὰ πράξῃς καὶ τὸ μικρότερον· ἀλλὰ ἂν σὺ ἔχῃς συμφέρον νὰ μ' ἀπατήσῃς, ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ σοῦ πιστεύσω. Ἐδυνάμην ν' ἀποκαλύψω εἰς τοὺς στρατιώτας τὴν προδοσίαν σου, νὰ ἐξεγείρω κατὰ σοῦ τὸν ὄχλον, νὰ ὠθήσω σὲ καὶ τοὺς τῆς γενεᾶς σου εἰς οἰκτρὸν ὄλεθρον. Ἄλλὰ ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ! δὲν θέλω ἐξ αἰτίας μου νὰ πάθῃ ὁ συστρατιώτης μου, ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον ὠρρίσθη φίλιαν ἀπὸ τῆς νεότητός μου. Μὴ λησμονήσῃς ὅμως, ὅτι διὰ τοῦ τιμήματος τῆς ὑπὸ σοῦ πωληθείσης πατρίδος ἠγόρασες τὸν ὄλεθρον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ τὴν κόλασιν ἐν τῷ μέλλοντι.

Νοῦς, ὅστις δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι θνητός, ὅστις, ἀπὸ τῆς ἐκ πηλοῦ εἰρηκτῆς του, διὰ πρωτοφανοῦς τόλμης, συνέλαβε τὸ σχέδιον ἵνα ἀτενίσῃ κατὰ πρόσωπον τὸν Αἰώνιον καὶ ἐξερευνήσῃ τὸ μυστήριον τῆς φύσεώς του, ἀπονέμων κατὰ βούλησιν τὰς τε ἀμοιβάς καὶ τὰς ποινάς, καθήλωσεν ἤδη ἐν τοῖς πάγοις τοῦ Ἄδου τὴν κατηραμένην ἐκείνην ψυχὴν! Τὸ δὲ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ Βουόζου δὲν ὑπῆρξεν ἴσσον φρικώδες, ἢ ὅσον προεῖπεν αὐτῷ ὁ Ὀβέρτος, ὡσεὶ ἡ θεία Σοφία ἠθέλησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν προφητείαν του.

Ὁ λαός, μαθὼν τὴν προδοσίαν τοῦ ἀθλοῦ ἐκείνου, κατελήφθη ὑπ' ὀργῆς, κατεκρήμνισε τὰς οἰκίας του καὶ ἐξωλόθρευσε τὴν γενεάν του.

Ὁ Βουόζος ἔζησε, συρόμενος, ἐξηυτελισμένος καὶ ἐλεινὸς ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς πόλεως ἐκείνης, ἥς ἦτο ἄλλοτε κύριος, διότι ἡ Πρόνοια, ὅπως καταστήσῃ πλήρη τὴν τιμωρίαν, ἀφῆρεσεν αὐτῷ τὴν θέλησιν τῆς αὐτοκτονίας. Περιεπλανᾶτο τὴν ἡμέραν ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτοῦ ἀπομονώσας. Ὅμιλῶν σιγὰ καὶ ταχέως ὡς ὁ ὑδροφόρος, ὑβρίζομενος δὲ καὶ τυπτόμενος ὑπὸ τῶν παιδῶν.

Τὴν νύκτα, ὅτε ἡ λύσσα τῆς πείνης ἐσπάρασσε τὰ ἐντόσθιά του, ἐτοποθετεῖτο εἰς σκοτεινὸν τι μέρος καὶ ἐκεῖ καλύπτων τὸ πρόσωπον ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐζήτηε ἐλεημοσύνην, δι' ἀγάπην Θεοῦ, προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ τὴν φωνὴν του ἀγνώριστον.

Ματαίᾳ προσπάθειᾳ!...

Δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος μὴ γνωρίζων αὐτὸν ἀμέσως...

Καὶ οἱ μὲν διήρχοντο κρατοῦντες κλεισμένην τὴν τε καρδίαν καὶ τὸ βαλάντιον, καὶ λέγοντες αὐτῷ ἀπειλητικῶς:

— Ἀπελπίσθητι καὶ ἀπόθανε!

Οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ μᾶλλον οἰκτιρῶνες.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι, οἵτινες κατεῖχον τὴν διαβολικὴν τέχνην νὰ ἐξευτελίωσι τὰς ψυχὰς καὶ ὑψράνιντο βυθίζοντες ἐπανειλημμένως τὸν σίδηρον ἐν τῇ καρδίᾳ, ἔδιδον αὐτῷ τὸν ὄβολόν των. Οὕτως, ἡ τροφὴ μετεβάλλετο εἰς δηλητήριον ἐν τῷ φλεγόμενῳ αἵματι τοῦ ἀθλίου... τὸ δὲ ποτόν ἦτο ὄξος καὶ χολὴ διὰ τὴν βασανίζομένην ἐκείνην ψυχὴν.

Ἐσπέραν τινὰ, τρέμων καὶ κτυπῶν τοὺς ὀδόντας ἐκ τοῦ ῥίγους τοῦ πυρετοῦ, ἐπορεύθη εἰς τι μοναστήριον, ἐλπίζων ὅτι ὁ οἶκος τῶν μοναχῶν θὰ περιέθαλπεν αὐτόν.

Ἀνῆλθε τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν βαθμίδα καὶ ἤγειρε τὴν χεῖρα ὅπως κοούσῃ.

Ἄλλ' ἀφῆνης ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς θύρας καὶ ὀλισθήσας κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου ἔπεσεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων.

Τὴν πρώτην, ὁ θυρωρὸς εὗρεν αὐτὸν ψυχρόν, ὡς τὸν λίθον ἐφ' οὗ ἔκειτο ἐκτάδην.

Οἱ μοναχοὶ δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὸν ὄχλον νὰ ἐξυθρίσῃ τὸ πτώμα του, ἀλλ' ἔθαψαν αὐτὸ ἐν τῇ μονῇ.

Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη ἴσχυσε νὰ ἀναχατίσῃ ἐπὶ τῶν χειλέων τὴν ἀράν· ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ δεηθῇ ὑπὲρ τοῦ προδότου... Δὲν ἔλουσαν αὐτὸν δι' ἀγιασμοῦ... καὶ αὐτὸς ὁ οἶκος ἐστέναξεν ἐξ εὐχαριστήσεως ἐπὶ τῇ ἀτίμῳ ἐκείνῃ ταφῇ.

Νὰ καταρασθῶμεν καὶ ἡμεῖς πάντας τοὺς προδότας, ὅπως τοιοῦτο λάθῃσι τέλος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης; — Ὁχι, διότι ὁ πόθος τῆς τοῦ κόσμου ἐρημώσεως εἶναι ἀμαρτία.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἐκατέρωθεν τῆς κλίμακος, διπλοῦς φραγμὸς προσκεκλημένων παρετάσσετο ἐπὶ τῆς διαβάσεως τῆς ἐν κατανοκτικῇ καὶ σεβαστῇ στάσει. Καὶ ἐν τῷ σκοτεινῷ βᾶθει τῆς ἐκκλησίας, αἱ ἠλιόπληκτοι ὕελοι, ἀπήστραπτον, περιβάλλουσαι διὰ τῶν πολυχρῶμων λάμπων των τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων.

Δι' ἐνὸς βλέμματος, ἡ νεῦνις περιέλαβε τὸ θαυμάσιον τοῦτο θέαμα. Θριαμβευτικῇ δὲ καὶ ὑψιμέτωπος εἰσῆρχετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅτε παρά τινα σῦλον αὐτῆς παρετήρησε τὸν Σεβεράκ. Ἦν ἐν μεγάλῃ στολῇ ἡμφιεσμένος, καὶ εἶχε προσταλῆ ὅπως ἀναγγέιλῃ τὴν ἀφίξιν τῆς συνοδίας, ἀνέμενε δὲ ὅπως καταλάβῃ τὴν θέσιν του ἐν τῇ σειρᾷ τῶν παρανύμφων, ὧν ἀπετέλει μέρος, φέρων ἐπὶ τούτῳ φιλαρέσκως προσηρμοσμένον ἐπὶ τοῦ στήθους κόσυμβον ἀνθῶν πορτοκαλλέας.

Ἀντιμετωπισθεῖσα μετ' αὐτοῦ, ἡ Σάρρα ἐσκήρτησε καὶ, ἄπαντος τοῦ αἵματος αὐτῆς συρρεύσαντος εἰς τὴν καρδίαν, ἐγένετο ὡχροτάτη. Δεισιδαίμων δὲ, προεΐδεν, ἐν τῇ συναντήσει ἐκείνου, ὅστις ἐτάραττεν αὐτὴν τόσον, ἀπαίσιόν τινα οἰωνόν. Τῇ ἐφάνη ὅτι ὁ Πέτρος ἀναποδράστως ἔμελλε ν' ἀναμιγρῇ εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς θλιβερᾶς ἔξουσας συνεπείας, ἔτρεμεν, ἄκουσα, εἶτα ὑπὸ αἰφνιδίας ὀργῆς καταληφθεῖσα, ἔρριψεν αὐτῷ ἀπελπιστικὸν βλέμμα, καὶ ἀνεγείρουσα ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν, ἐβάδισεν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὸν βωμόν.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἡχηροῦ θόλου ἀντήχει τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον δι' αὐστηρᾶς καὶ κηλητικῆς μελωδίας.

Συγκινηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐπισήμου τῆς τελετῆς λαμπηδόνας, θαμβωθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀπείρων φώτων, μεθυσθεῖσα ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ λιθανωτοῦ, περιρρευθεῖσα ὑπὸ τοῦ πνιγηροῦ τονθορισμοῦ τοῦ πλήθους, ἡ Σάρρα ἐπελάθετο τοῦ δν ἐμίσει, καὶ παρὰ τὸν κόμητα, βαθέως κατανουγείσα, καὶ ὑπὸ ἀγνώστου θρησκευτικοῦ ζήλου συσχεθεῖσα, ἠτήσατο διακαῶς παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν εὐλογίαν τῆς ἐνώσεώς των. Σὺν ταῖς παρακλήσεσι δὲ αὐτῆς ἀνήρχοντο πρὸς τὸν Θεὸν συγχρόνως καὶ αἱ τῆς ἀνεψιάς τοῦ κόμητος Λευκῆς.

Κατὰ μέρος, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἁμβωνος, ἦτο γονυκλιτῆς μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς. Βαυκαληθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀσμάτων ἢ σκέψις τῆς ἀνυψοῦτο.

Ἐνόμιζεν ὅτι, ἐν τῷ κυανῷ νέφει, τῷ ἐκ τῶν ἀργυρῶν θυμικτηρίων βραδέως ταλαντευομένων ἀνερχομένῳ, αἱ εὐχαί τῆς συνανέβαινον μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Πλάστου. Ἐδεήθη ἐκ βάθους καρδίας διὰ τὸν θεῖόν της. Ἦσθάνετο πρὸς αὐτὸν ἀπει-

ρον εὐγνωμοσύνην, καθότι ὁ στρατηγὸς ἦν πρῶτος ὅστις ὠμίλησεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἡδεῖς καὶ φιλοστόργους λόγους.

Ἄνεμιμνήσκετο μόλις ὡχρᾶς καὶ κατηφοῦς τινος γυναικός, ἥτις κατὰ τὰ μικρὰ ἔτη τῆς ἀπεκοίμιζεν αὐτὴν διὰ τῶν μελαγχολικῶν ἀσμάτων τῆς, καὶ ἤστινος οἱ ἀσπασμοὶ κατηύναζον τοὺς κλαυθμηρισμούς της. Ἐγένωσκεν ὅτι ἡ γυνὴ αὐτῆς ἦτο ἡ μήτηρ της, ἀλλ' οὐδὲν τῆς μορφῆς της χαρακτηριστικὸν εἶχε διατηρήσῃ ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῆς. Ἄνεμιμνήσκετο μόνον τῆς κατηφείας καὶ ὡχροτήτος της. Δὲν ἦτο εὐδαίμων, φεῦ! Καὶ ἡ Λευκὴ τότε ἔλεγε νοσερᾶς· Θεέ μου ἐγὼ ἡ μόνη διατελοῦσα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀδιάφορος πρὸς πάντα δέομαί σου ὅπως εὐλογῆσῃς τὴν ἔνωσιν τῶν σήμερον γονυκλιτούτων πρὸ σοῦ εἴησαν εὐδαίμονες!

Ἦδεῖα καὶ ἡχηρὰ φωνὴ ἀπέσπασεν αὐτὴν τῶν θρησκευτικῶν σκέψεών της, ἡ φωνὴ αὕτη ἔλεγε:

— Διὰ τοὺς πτωχοὺς, κύριοι!

Ἡ Λευκὴ ἤγειρε τὰ ὄμματα καὶ διὰ τοῦ μέλανος πέπλου τῆς παρετήρησε δύο βήματα μακρὰν αὐτῆς τὸν νεανίαν τοῦ νεκροταφείου, ἔχοντα εἰς τὸν βραχίονα κυρίαν τείνουσαν δίσκον ὀλοσηρικῆς κεκαλυμμένον. Ἐπάγη, καὶ ἀγνωστόν τι αἰσθημα αὐτῇ ἕως τότε κατέκλυσε τὴν καρδίαν της.

Ἐρριψε μακρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ζεύγους, καὶ ἐξαγαγοῦσα χρυσοῦν νόμισμα ἐκ τοῦ χρηματοφυλακίου τῆς ἔρριψεν αὐτὸ ἐν τῷ δίσκῳ.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν ὁ Σεβεράκ, μὴ ἀναγνωρίσας τὴν δεσποινίδα Δεσυνὴ ὑπὸ τὸν πένθιμον πέπλον.

Καὶ ἐξηκολούθησεν αἰτῶν τὴν ἐλεημοσύνη τῶν πενήτων.

— Τὸν ἀνεγνώρισεν, ἐτόνθόρισεν ἡ Μαγδαληνὴ Μερλώ εἰς τὸ οὖς τῆς συντρόφου της· εἶνε ὁ κύριος Σεβεράκ, ὁ ὑπασπιστῆς τοῦ κόμητος.

— Καὶ ἡ κυρία; εἶπε μετὰ τινος διασταγμὸν ἡ δεσποινίς Δεσυνὴ.

— Εἶνε ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμητος δὲ Brivade... Ὅσον οὐπω μέλλει νὰ συζευχθῇ.

— Μετὰ τίνος; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Μετὰ τοῦ κ. Δε... Ἄγνοῶ τὸ ἐπώνυμον εἶνε εἰσηγητῆς τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου... Πλουσιώτατος, ὡς μοὶ εἶπεν ὁ πατήρ.

Ἡ Λευκὴ ἐστέναξεν αἱ παρειαὶ αὐτῆς ἐγένοντο πυριπόρφυροι, καὶ ταπεινοῦσα τοὺς λάμποντας ἐκ χαρᾶς ὀφθαλμούς, ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ βιβλιαρίου της, παραδοθεῖσα ἐκ νέου εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτῆς σκέψεις.

Η'

Ὁ κόμης τῇ ἐπαύριον τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἐνεκατέστη μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου του ἐν τῷ μεγάρῳ Καναλέλ.

Τὸ θυμηδὲς ἔαο ἤδη φαιδρὸν ἐπανήρχετο, καλύπτον διὰ τοῦ χλοεροῦ μανδύου του τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας.

Τὰ λείρια ἤνθουν καταρωματίζοντα διὰ τῶν λεπτῶν εὐωδίων τῶν τὸν ἀέρα, τὰ ἀκανθώδη πλὴν μυροβόλα ρόδα ἐπλήρουν τοὺς κύπτοντας ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῶν κλάδους, ὅμοια πρὸς παμμεγέθεις ἀνθοδέσμες, ἐν τοῖς κήποις δὲ αἱ πάλλευκοι μηλέαι ἐφαίνοντο τηρήσασαι τὴν τοῦ χειμῶνος χιόνα ἐπὶ τῶν ὀζωδῶν κλάδων τῶν. Ἡ πρώτη αὕτη τῆς φύσεως ἐξέγερσις, ἀποτινασσούσης τὴν νάρκην τῆς παγερᾶς ὄρας, κατέθελε τὴν Σάρρα.

Διὰ τοῦ ἀναπεπταμένου παραθύρου τῆς ὀδρουερῆς καὶ καθαρῆς τῆς πρωίας ἀήρ ἔλουε περιβάλλον αὐτὴν διὰ τῶν ζωγόνων μύρων τῶν. Τὸ σφριγῶν αἶμα τῆς ὑπέροπε τῆς ζωηρῆς ἐκυκλοφορεῖ ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτῆς, καὶ, ὑπὸ ἐξάλλου πόθου συσχεθεῖσα τοῦ ν' ἀναμιγθῆ εἰς τὴν ἐορτὴν ταύτην τῆς φύσεως, συνέστρεψε τὴν χρυσόξανθον κόμην τῆς ἐν ἐνὶ ὄγκῳ, διέπειρεν αὐτὴν δι' ἐλεφαντίνης κτενός καὶ, λαβοῦσα ἀλεξήλιον κατῆλθε μόνη ἵνα τὸ πρῶτον ἐπισκοπήσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν τῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς, περὶ τοὺς χαλκοῦς τρίτονας μεγίστης μαρμαρίνης δεξαμενῆς, κύκνοι μεγαλοπρεπεῖς εὐθυτενῆ τὸν λαϊμὸν ἔχοντες, ἔνηχον. Ἐκαστοτε ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν θεωρῶν διὰ τοῦ ὀξυδερκοῦς ὀφθαλμοῦ του κυπρίνον διερχόμενον ἀσυνέτως πρὸ αὐτοῦ, ἐβυθίζετο, μηκύνων τὸν ἐπίχαρι τράχηλόν του καὶ ὀρθῶν τὴν λευκὴν ἐν εἰδει ἐπισκοπικοῦ σκούφου οὐρανῶν του. Αἱ ἐλαφραὶ διὰ τῶν ποδῶν του παραγόμεναι ἀνακινήσεις ἐσχηματίζον περὶ αὐτὸν οἰονεὶ ἀργυροῦς κύκλους.

Ἡ Σάρρα περιεπάτησεν ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀνθῶνων θεωμένη περιπταμένης τὰς χρυσαλλίδας καὶ τὰς μελίσσας ἐκμυζώσας τὸν χυμὸν τῶν ρόδων. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἰδοῦσα μικρὰν τινα θύραν ἐκεῖ που ἐγγὺς ἀνέβη καὶ εὐρέθη ἐντὸς λαχανοκήπου. Ἐπὶ τῶν πρασίνων φύλλων τῶν λαχάνων ἡ δρόσος εἶχε καταθέσῃ σταγόνας, αἷτινες, ἀνὰ πᾶσαν ἀέρος πνοήν, ἐπιπτον τρογγύλαι καὶ διαχυεῖς, ὡς ρευστοὶ ἀδάμαντες. Γέρων κηπουρὸς ἐπὶ τῆς ἀξίνης του ἐρείδόμενος, εἶδιδε διαταγὰς εἰς τρεῖς βοηθοῦς του ὡς πρὸς τὴν φυτεῖαν τῶν πεπόνων καὶ σικυῶν ἐκτελουμένης μετὰ πλείστης πειθαρχίας, ὡς τοῦτο συμβαίνει, ὅταν αἱ τοιαῦται δίδονται ὑπὸ θεράποντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ λευκανθέντος. Παρατηρήσας τὴν Σάρρα ὁ γέρον, ἀφείλε ζωηρῶς τὸ ψιᾶθινον πλατύφυρον κάλυμμά του, καὶ γυμνοκέφαλος ὑπὸ τὸν ἥλιον, προχώρησε πρὸς τὴν νέαν αὐτοῦ δέσποιαν. Ἐξέφρασε τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην του περὶ τῆς ἀγαθότητος αὐτῆς καταδεχθείσης, ἀπὸ τῆς πρώτης πρωίας νὰ τιμήσῃ τὰς φυτείας του πρὶν ἢ μεταβῆ εἰς ἐπίσκεψιν τῶν φυτοκομείων. Καὶ ὁ γέρον ὀσπριοκόμος ὑπερήρετο ἐπὶ τῇ ἰδιαιτέρᾳ ταύτῃ εὐνοίᾳ διαλογιζόμενος πόσον ἔνεκα τούτου ἤθελε θιγῆ ἢ φιλοτιμία τοῦ ἀνθοκόμου Ὀλλανδοῦ, περιφρονοῦντος τὸν συνάδελφόν του τοῦτον καὶ οὐδέποτε τὸν λόγον αὐτῷ ἀπευθύνοντος.

— Ἐὰν ἡ κυρία κόμησσα δὲν φοβᾶται

νὰ βρέξῃ τὰ πόδια τῆς, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ τῆς δείξω πολὺ περίεργα γογγύλια... Εἶναι, νὰ εἰποῦμε τὸ μεγαλύτερο γογγύλι ἀπ' ὅσα εἶναι γνωστά πλάσμα τοῦ μακαρίτη τοῦ κόμη, τοῦ πατέρα τοῦ στρατηγού... Ἄ! ἀγαποῦσε τὰ λαχανικὰ ὁ μακαρίτης, πολὺ τ' ἀγαποῦσε καὶ ἤθελε πάντα του νέα εἶδη...

— Ἦσθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πατρὸς τοῦ συζύγου μου; ἠρώτησε χαριέντως ἡ Σάρρα.

— Μάλιστα, κυρία κόμησσα, ἤμουν μετὸν πατέρα του. Περιβολάρηδες ἡμεῖς εἰς τοὺς Καναλέιδες πάππου πρὸς πάππου, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἀνθρῶπος μεθ' ὑπερφανείας... Ὁ πάππος μου μάλιστα ἐφύλαξε αὐτὸν ἐδῶ τὸν πύργον στὴν Ἐπανάστασι τοῦ 93... Λαμπρὰ γῆ, κυρία κόμησσα. Ἐχομεν ἐδῶ τὸ ἐκλεκτότερον σταφύλι ποῦ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Fontaineblau. Ἀπὸ τὸ Pomey ἐδῶ ἔρχονται καὶ ζητοῦν κλήματα... ὦ! ποῖος δὲν γνωρίζει τὰ σταφύλια τῶν Καναλέιδων.

Ὀμιλῶν δὲ καὶ βαδίζων, ὁ γέρον ἔδρεπε χαιρέφυλλα, ἐξ ὧν ἐνουπῆρχον ἀφθονα καὶ ἀπετέλει ὠραίαν ἀνθοδέσμη. Ἐδεδεσεν αὐτὴν διὰ τινος βρύου καὶ προσφέρων τῇ νεαρᾷ γυναικὶ μετὰ μειδιήματος,

— Ἡμεῖς δὲν ἔχομε ἐδῶ ἀπ' τὰ καλὰ ἐκεῖνα ἀνθὰ τῶν φυτοκομείων, ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι διπλὰ γαρούφαλα, ἔχουν κι' αὐτὰ τὴν ἀξίαν τους.

Ἡ Σάρρα ἔλαβε τὴν ἀνθοδέσμη, καὶ φέρουσα αὐτὴν κάθυρον εἰς τὰ χεῖλη τῆς, κατηρωματίσθη ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς εὐωδίας τῆς.

Ὁ γέρον κηπουρὸς κύψας ταπεινότητα ὑπεκλίθη πρὸ τῆς δεσποίνης του.

— Καὶ σὰς τὸ προσφέρω ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν καρδίαν μου...

— Ἡ κόμησσα ἐμειδιάσεν. Ὁ ἀφελὴς σεβασμὸς τοῦ ἀρχαίου τούτου θεράποντος κατηύφρανε τὴν καρδίαν τῆς. Ἐνόμιζεν ὅτι περιστοιχεῖται ὑπὸ φιλοστοργίας καὶ ἀγάπης ἀδόλου, ὅτι διετέλει ἐν θέσει ἀπροσκαχίτῃ, ὄχυρᾷ, ἀσφαλεῖ, ὡς πυργοδέσποινα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑποτελών τῆς. Αὕτη, ἥτις ἀπὸ τῆς τελευταίας τῆς θετῆς μητρὸς τῆς ἐβίωσεν ὡς πτηνὸν ἐπὶ κλάδου, δηλαδὴ μόλις καθήμενον καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἰδιοτροπιᾷ ἀπομακρυνόμενον, εὔρετερπνὴν ἀπόλαυσιν βλέπουσα ἑαυτὴν ἐν τοιαύτῃ σταθερᾷ καὶ ἀναπαυτικῇ καταστάσει. Εἶπεν ἐν ἑαυτῇ ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ κωλύσῃ αὐτὴν τοῦ ζῆν ἐφεξῆς ἡσυχος καὶ εὐδαίμων ἐν τῇ ἀπίρῳ ἐκείνῃ ἰδιοκτησίᾳ.

Καὶ ἐνῶ τοιοῦτους ἐποίει διαλογισμοῦς, κυριευομένη ὑπὸ τῆς ἀξιοθαυμάστου ταύτης φύσεως, καὶ τῆς εἰρήνης, ἦν αὕτη διαχέει ἐν τῇ καρδίᾳ ἠκούσθη ἡ εὐχαρὶς φωνὴ τοῦ κόμητος.

— Λοιπὸν, προσφιλὴς μοι, διαλέγεσθε βλέπω μετὰ τοῦ Γιαννέτου... Εἶναι λαμπρὸς ἀνθρῶπος ὁ Γιαννέτος, καθότι ἐννοεῖ τίνι τρόπῳ φυτεύονται καλῶς τὰ πιζέλια, ὅπως ἐψήνωνται ἀμέσως. Καὶ σύ, γέρω κατεργάρη, γλυκοκουβεντιάζεις ἐδῶ μετὴν κόμησσαν, καθὼς βλέπω, ἐξηκολού-

θησεν ὁ στρατηγός, στραφεὶς πρὸς τὸν κηπουρὸν... δὲν πειράζει...

Νὰ στείλῃς τὰς ἐγγόνους σου εἰς τὸν πύργον μετὰ τὸ πρόγευμα. Ἡ κόμησσα ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ τὰς ἴδῃ ὁ παλληκαρὸς εἶναι πάππος, ἀγαπητῆ... Τοῦτο μὲ ἀπελπίζει... Ἐπαίξαμεν ὁμοῦ ἄλλοτε ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ... Μόλις εἶναι κατὰ δύο ἢ τρία ἔτη πρεσβύτερός μου.

— Ἄ! στρατηγέ μου, σεῖς θὰ βγάλετε καμμιά ντουζίνα...

— Μὲ κολακεύεις, γέρω Γιαννέτο!... εἶπε φαιδρῶς ὁ στρατηγός, διότι εἶναι παρούσα ἡ κόμησσα. Χαμένος κόπος! Βλέπεις ὅτι ἔχω λευκὰς τρίχας...

— Ὡς καθὼς εἴσθε σεῖς, εἴσθε πλέον γέρος ἀπὸ ἕνα νέο, ἐπανάλαβε μετὰ περιπαθοῦς οἰκειότητος, ὁ γέρον θεράπων.

— Αὐτὸ εἶναι ἀγνωστον! Οὐχ ἤττον δὲν μὲ δυσαρτεῖ, ὅταν μοὶ τὸ λέγουσι...

Καὶ προσφέρων τὸν βραχίονά του τῇ Σάρρᾳ μετὰ φιλαρεσκείας,

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἐπισκόπησιν, ἀφοῦ ἀπαξ ἤρχισατε; Ὑπολείπονται εἰσέτι δύο ὠραὶ μέχρι τοῦ ἀρίστου. Ὅθεν δυνάμεθα νὰ παρατείνωμεν τὸν περίπατόν μας ἐν τῷ κήπῳ.

Μικρὸν ἀγγλικὸν ὄχημάτιον ἐζευγμένον ὑπὸ ἱρλανδικοῦ roney με κεκομμένην ὡς κάπρου χαίτην, ἀνέμενεν ἔξωθεν ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν ἐνὸς groom, φέροντος βραχείας ἀναζυρίδας, ἀνεστραμμένα ἀνωθεν ὑποδήματα, καὶ μέλαν περὶ τὴν ὄσφυν καλῶς ἐσφιγμένον ὑπὸ δερματίνης ζώνης κολόβιον.

— Θὰ ὑπάγωμεν μόνοι, Harrf, εἶπεν ὁ κόμης, ἀφοῦ συνεβουλεύθη τὴν κόμησσαν διὰ τοῦ βλέμματος. Δύνασθε νὰ ἐπιστρέψητε οἴκαδε.

Καὶ ἀναλαβὼν τὰ ἡνία, εὐδαίμων βλέπων καθημένην παρ' αὐτῷ τὴν ἀξιολάτρευτον ἐκείνην γυναῖκα, ἥς τὸ ἡδὺ ἄρωμα περιέβαλλεν αὐτόν, ἐξάλλος ἐκ χαρᾶς ὡς μαθητῆς ἐν διακοπαῖς, ὁ κόμης ἐπλάτγησε τὴν μαστίγα εἰς τὸν ἀέρα, καὶ τὸ roney ἤρξατο τοῦ δρόμου δάκνων μετὰ ζέσεως τὸν χαλύβδινον κημόν του.

Ὁ διὰ λεπτῆς, ὡς τάπης, πόας ἐστρωμένος κήπος ἀναπετάννε, πρὸ τῶν περιπατητῶν τὰ χλοερὰ βάρη τῶν εὐρειῶν δειροστοιχιῶν του. Αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων ἐκυρτοῦντο ἀποτελοῦσαι ἀψίδα, διὰ τῶν κενῶν τῆς ὁποίας ὁ ἥλιος ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνας του ὡς χρυσὰ βέλη. Αἱ ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν μεγάλων δρυῶν καθήμεναι περιστεραὶ ἐγόγγυζον ἠδέως ἐκφράζουσαι τοὺς ἔρωτάς των, οἱ δὲ λαγωοὶ, διαταραχθέντες ὑπὸ τοῦ κρότου τοῦ ὀχήματος, ἀφοῦ ἀνέμειναν, περίεργοι καὶ ταυνοῖωτοι τὴν προσέγγισιν αὐτοῦ, εἰσέδουον διὰ σκιρτημάτων εἰς τὸ δάσος, δεικνύοντες τὴν λευκὴν οὐρανῶν των. Ἡ δειροστοιχία ἐπερατοῦτο εἰς τινα ὀμφαλόν, ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὁποίου ὑψοῦτο ἐξ ἐνφλοίου ξύλου περίπτερον, ἐν ᾧ εἰσῆρχετο τὶς δι' ἐξωτερικῆς κεκαλυμμένης στοᾶς. Ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου σημείου, ἡ θεὰ ἦν ἀξιοθαύμαστος.

Διὰ τινος ρήγματος παρετηροῦντο ἀρι-

στερόθεν οί λόφοι τῆς Chartrette καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ Σηκουάνα. Ὡς ἀργυρᾶ ταινία, ὁ ποταμὸς ἔρρεεν ἐλίγδην μεταξύ τῶν ὄχθων, ἐν αἷς ἀντικατωπτρίζοντο αἱ λευκαὶ μετ' ἐρυθροπλίνθους στέγας οἰκίαι ἀνταυγάζων τὸν κυανοῦν οὐρανὸν καὶ φαινόμενος ὅτι μετὰ λύπης ἀποσπάζεται ἐκ τῆς θωπευτικῆς περιπλέξεως τῶν καλῶν καὶ τῶν ὑδροχάρων νυμφιῶν. Ἡ Σάρρα μόλις ἀνέπνεε. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἐβυθίζετο ἐν τῷ ἀπείρῳ. Ἀνῆλθε τὰς βραχίονας τοῦ περιπτεροῦ καὶ ἐκάθησεν ἐφ' ἐνὸς θρανίου τῆς στοᾶς. Ἐκεῖ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀπορροφηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀξιοθαυμαστοῦ ἐκείνης εἰκόνας, καὶ παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ μυστηριώδους θεληγῆτροῦ τοῦ εὐρέως ἐκείνου ὀρίζοντος.

Ἐλθὼν ὁ κόμης, ἀπέσπασεν αὐτὴν τῶν ρεμβασμῶν τῆς καὶ εἰσῆλθον ὁμοῦ εἰς τὸ περίπτερόν τῆς.

Στερεῶς ὠκοδομημένον ἐπὶ ὀγκολίθων, τὸ ἀγροτικῆς ἀπόψεως κτίριον τοῦτο, ἔσθθεν εἶναι ἀριστοῦργημα κομψότητος καὶ ἀνέσεως.

Ἐπιπλωμένον καθ' ὁλοκληρίαν ἐν Σινικῇ καλαισθησίᾳ, ἔχει τὰ περικαλύμματα τῶν τοίχων βαρύτιμα, παριστῶντα μεγάλων τινῶν τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους κυρίαν περιαιγομένην ἐν φορεῖῳ ὑπὸ δέκα ἀχθοφόρων, καὶ ἀκολουθουμένην ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς, μανδαρινίου, μετ' μακροῦς ταρταρικοῦς μύστακας καὶ σπάθην πλήττουσαν τὸν μηρόν. Ὁπισθεν, ἔπεται ὁμάς νεανίδων, ἀνθοδέσμας ἐκ λωτοῦ καὶ ριπίδια ἐκ πτερῶν κρατουσῶν.

Τὰ ἐπιπλά ἐν γένει εἰσὶν ἐκ καρυᾶς ἐπιχρῶσου.

Λαμπρὰ χάλκινος μετὰ ποικιλοχρῶμων ὑέλων λυχνία κρεμάννυται ἐκ τῆς ὀροφῆς.

Ἐκ σηρικῶν παραπετάσματα καλύπτουσι τὰ παράθυρα καὶ πηχθαὶ ψιάθαι ἐξασθενουσί τὸν θόρυβον τῶν βημάτων.

Τὸ ὀκτάγωνον τοῦτο περίπτερον, οὐ ἕκαστον παράθυρον ἀπολαύει διαφόρου θέας, εἶναι εὐφρόσυνος τόπος ἀποχωρήσεως.

Κεκμηκυῖα ὑπὸ τοῦ πρωينوῦ περιπάτου ἡ Σάρρα, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντροῦ, μείνασα στιγμὰς τινὰς ἀκίνητος μετ' ὀφθαλμοῦς ἀπλανεῖς.

Ὁ κόμης παρεκάθησε θεωρῶν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ, ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων ἐρειδομένην. Ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς ἀνύψου κανονικῶς τὸ στήθος τῆς, ὅπερ ἐφαίνετο ὡς χυτὸν διὰ τοῦ ὑπὸ σηρικῶν ὑφάσματος κεκαλυμμένου στηθοδέσμου τῆς.

Ἡ ἡμισοθὴς αὐτῆς ἐσφιγμένη, ἰχνογράφει τὴν κνήμην τῆς, ἥς ἡ ἄκρα, λεπτὴ φαινομένη ἐν περικνημίδι ἐκ κυανοῦ σηρικῶν, ἔφερεν ὑψίπτερον λίαν προκλητικὸν σανδάλιον ἐμπεπορημένον διὰ χάλυβος. Ἡ κεχειριδωμένη ἐκ σουηδικῶν δέρματος χεὶρ αὐτῆς, ἀνεπαύετο ἀφημένη ἐγγὺς αὐτῆς. Ὁ κόμης ἔλαβε τὴν χεῖρα ταύτην μεταξύ τῶν ἰδικῶν του καὶ, καταβιάσας τὴν λίαν μακρὰν χειρίδα, ἔθηκε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ δροσέντος καὶ στοργύλου βραχίονός τῆς. Τὰ φιλήματα ἀνέβαινον, βραδέως λαμβανόμενα, ἀπὸ

τοῦ περικαρπίου μέχρις ἀνω τῆς ἀρθρώσεως, προκαλοῦντα ἀνταρτικαῖσιν τῆς ἐρυθρολεύκου ἐπιδερμίδος.

Ἡ Σάρρα ἀνεσκήρτησε καί, στρέψασα τοὺς ὀφθαλμοῦς, εἶδε τὸν κόμητα, γονυπετῆ σχεδόν, τὴν κεφαλὴν ἐγγύτατα τοῦ ὤμου ἔχοντα, βαρέως ἀναπνεύοντα ἐν τῇ ἐρωτικῇ ἐκείνῃ θυμηδίᾳ.

Ἐρυθρότης ζωροτέρα τοῦ συνήθους, ἐχρῶννε τὰς παρεῖδς τοῦ γέροντος, ὅστις στεναζῶν, καὶ τὸ βλέμμα θαμβὸν ἔχων, περιέφερον ἤδη τὸν βραχίονά του περὶ τὴν ὄσφυν τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Αἰφνης ἐφάνη τῇ Σάρρᾳ τὸ γῆρας τοῦ κόμητος. Εἶδε τὸ ὑπὸ ρυτίδων αὐλακούμενον μέτωπον, τὸ κοίλωμα τῶν κρατῶν, τὴν λευκὴν κόμην.

Οὐδέποτε προσεβλήθη τόσον ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ἀντιθέσεως τῆς νεότητος αὐτῆς, μετὰ τῆς παρηλικιότητος τοῦ συζύγου τῆς.

Ὅσῳ δὲ ἀβρὰ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ κατοχὴ τοῦ κειμηλίου, ὅσῳ ἐπιφυλακτικαὶ καὶ ἂν ἦσαν αἱ τοῦ κόμητος τρυφερότητες, διελογίσαστο μετὰ φρίκης, ὅτι αὐτὴ ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ διανείμῃ μετ' αὐτοῦ τὴν ὑπαρξίν τῆς καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς.

— Ἄγωμεν; εἶπε. Πόεπει νὰ ἐνδυσθῶ.

Καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ κόμητος, ἀφίκετο εἰς τὴν ἀμαξάν, ἥς τὸ ρονεῦ ἐν τῷ μεταξύ, ἔτρωγε τὰ τρυφερὰ φύλλα τῶν δένδρων. Εἶχεν ἀπωλέσῃ τὴν φαιδρότητα τῆς, καὶ διῆλθε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ἐξηπλωμένη ἐπὶ μακρᾶς καθέδρας καὶ ἀναγινώσκουσα ἀφηρημένως βιβλίον τι. Ἡ προσέγγισις τῆς νυκτὸς κατέστησε τὴν νέαν σοβαρωτάτην. Ὁ κόμης, ἠῤῥεξε τὴν ἐρωτοτροπία ἀναπτύσσων ὅλας τὰς χάριτας καὶ θωπεῖας του.

Αἱ ὦραι ἐφάνησαν ἀτελεύτητοι τῇ Σάρρᾳ. Ὅπως παρεμποδισθῆ ἐνοχλητικὴν τινὰ προσπέλασιν, οἶκν ἡ τῆς πρωίας, ἐκαθέστη παρὰ τὸ κλειδοκίμβηλον, παίζουσα στριβίλλους τοῦ Chopin, οὗς ὁ κόμης ἤκουε. Βεθυθισμένος ἐν μακαριότητι.

Βαθυμῆδὸν ἡ κεφαλὴ τοῦ γέροντος ἔπασε, καὶ ἐν τῇ θερμῇ ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ μικροῦ θαλάμου, πρὸ τοῦ πυρός, ὅπερ ἔκαιεν ἐν τῇ ἐστία, διότι, αἱ ἐσπερίδες ἦσαν εἰσέτι ψυχραὶ, ὁ κόμης ἀπεκοιμήθη.

Ἡ Σάρρα ἔπαιζε νῦν ἀσθενέστερον, βυκαλιζουσα τὸν ὕπνον τοῦ συζύγου τῆς, μετ' ἀμύπητος ἐκ κακεντρέχους χαρᾶς ὀφθαλμοῦς, βλέπουσα ὅτι εἶχεν εἰς τὴν διαθέσιν τῆς. ἐκείνου, οὕτινος ἐφοβήθη τὴν ἐφόδον.

Εἶτα ἐπαύσατο, καί, ἐν τῇ σιγῇ ἠκούετο μόνον τοῦ ὑπνώττοντος ἡ βαρεῖα ἀναπνοή, ὅτε τοῦ ἐκκρεμοῦς κρούσαντος ἀφυπνίσθη αὐτός, καὶ βλέπων τὴν νεαρὰν σύζυγόν του πρὸ αὐτοῦ μειδιῶσαν, ἠρῥεξε λίαν συγκεχυμένως.

— Σύγγνωτέ μοι, προσφιλέ, εἶπε. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐκοιμήθην ὀλίγον... Τί ὦρα εἶναι λοιπόν;

— Ἐνδεκα. Ἡ ἐξοχὴ ἐπήνεγκεν ὑμῖν τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ εἰς ἐμὲ ἀποτελεσμα.

Εἰμι κατάκοπος... Νομίζω ὅτι, τὸ φρονιμώτερον θὰ ἦτο νὰ μεταβῇ ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ κόμης ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοῦς, ἀκούσας τὰς λέξεις «ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιόν του», τονισθείσας διὰ τοῦ φυσικώτερου τόνου, ὀρίζουσας δὲ εὐκρινέστατα τὴν θέσιν του. Εἶδε τὴν Σάρραν χασμωμένην ὑπὸ τὴν χεῖρά τῆς, καὶ μετὰ τινὰς πικρίας, ἐνόησεν ὅτι τὰ ἐρωτότροπα σχέδια δι' ὧν ἐκολακεύετο, ἐναυάγου, καὶ συνοδεύσας αὐτὴν διευθυνομένην πρὸς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἔμελλε ν' ἀποσυρθῆ ὅτε στασα ἡ κόμησσα καὶ τείνασα τὸ μέτωπόν τῆς τῷ συζύγῳ, μετὰ μειδιάματος, εἶπεν αὐτῷ :

— Καλὴν νύκτα.

Καὶ διὰ φιλαρέσκου κινήματος, εἰσέδυσεν ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτῆς, μεθ' ὃ ὁ κόμης εἰσῆλθον εἰς τὸν ἐαυτοῦ, ὃν εὖρε σκοτεινὸν καὶ ψυχρόν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορήματος :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰς ἐϋα ν α γ ν ὼ σ τ ω ς, διότι πολλὰ τούτων παρέρχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς ὅτι, οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων, λαμβάνουσι

ΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισβούργ :

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρετόκενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖφ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μετ' ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκαλίσα μυθιστορία Εὐγενεῖου Σὺν δραχ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἦτο Ἄπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3.70 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 Ὁ Ἰππότης Μάτιος, μυθιστορία Ponsou de Terrail δρ. 2.70. — Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) δρ. 2.80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου, μυθιστορία Pierre Zaccoue (τόμοι δύο) Δρ. 3.30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης, μυθιστορία Η. Emille Chevalier Δρ. 1.70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες, παιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, Δρ. 1.70 — Βίος τοῦ Μωάμεθ, μετὰ παρατήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Β'κτωρος Οὐγκώ, δρ. 1. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεῖων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθου Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἐλμά, ἦτο σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4. —